número 59

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

novembre - desembre · 2012 II època 5.000 exemplars

25-N: «cal que tot canvii perquè tot segueixi igual»

El proper diumenge 25 de novembre a Catalunya es duran a terme una eleccions que s'han volgut presentar com un ambigu plebiscit sobre el dret d'autodeterminació o sobre la creació d'un estat Català.

En un context de crisi, de gran augment de l'atur i de dures retallades als més febles per part dels poders públics; els nacionalismes tornen a distreure i a barrejar els interessos de classe.

Els polítics segueixen sense dir res, clar. Ara escenifiquen un debat nacional, mentre —tots— esmolen les tisores, ja que comparteixen massa: són la classe política.

En aquest número valorem tot plegat, centrant-nos sobretot en el paper dels mitjans de comunicació, aplicant una visió de gènere i analitzant la utilitat o no de les candidatures que volen ser la veu dels moviments socials. > 6-9

Iberpotash: qui contamina no paga

Iberpotash ha anunciat que marxarà en un parell d'anys, més o menys el temps que queda per acabar l'extracció de potassa de Sallent. Quan marxi, naturalment, no haurà acomplert els seus compromisos medioambientals ni legals. Les mines del Bages són un desastre ecològic com ho va ser en el seu dia Aznalcóllar, d'efectes devastadors, però en aquest cas amb un ritme més lent. El pitjor de tot és que les administracions no pensen fer res per tal d'evitar-ho. > 5

[Berga i Manresa] Cròniques de la Vaga General del 14-N

El passat dimecres 14 de novembre hi va haver una Vaga General convocada a tot l'estat, per diferents organitzacions sindicals. Tan a Manresa com a Berga hi va haver accions, piquets i manifestacions. Les organitzacions llibertàries de l'Alt Llobregat i Cardener van ser presents en aquesta jornada de lluita i van demostrar força vitalitat. > 3

ARREU

Presó: vaga de fam després de ser agredida

Brieva · Noelia Cotelo ha iniciat una vaga de fam després de ser agredida sexualment i patir un trenament al canell. Qui reivindica els seus drets dins la presó és silenciat alhora que pateix la repressió dins l'oblit de les presons. > 4

Repressió a les treballadores sexuals

Catalunya · El govern de la Generalitat de Catalunya i diferents ajuntaments catalans estan exercint una forta pressió sobre les treballadores sexuals de la mà de la nova llei de carreteres i de les ordenances de civisme. > 10

Lluites anarquistes a Mèxic

Mèxic · Aquest país americà de llarga tradició llibertària, viu avui un auge de les lluites insurreccionals, amb la trista criminalització per part de les organitzacions clàssiques de l'anarquisme mexicà. Fem un repàs històric fins arribar als nostrs dies. > 17

La guerra dels Drones d'Obama al Iemen

El Iemen · En un context sociopolític complex de guerra civil, els Estat Units (EEUU) estan provant els Drones, avions sense pilot, que bombardegen «selectivament» provocant centenars de morts, també de població civil. > 16

DOSSIER CENTRAL

Jann-Marc Rouillan: *être près et être prêt*

Editorial

Hiram Gascoigne

Bages, novembre de 2012

És ben curiosa la coincidència que s'ha produït aquest mes de novembre. D'una banda, la campanya electoral per a les eleccions al Parlament de Catalunya del dia 25 i, de l'altra, la vaga general del dia 14. Fins aquí és obvi, oi? Però a la capitalíssima ciutat de Manresa s'hi ha d'afegir un esdeveniment encara més espectacular: la Fira Mediterrània els dies 10 i 11. Desconec si una coincidència similar s'havia produït abans, però tan és, no penso comprovar els registres històrics. És més, posaria la mà al foc que en els darrers 5.000 anys aquesta confluència dels astres no s'havia produït mai. Això, amics, això només pot ser una senyal. No és pot negar que aquests tres fets són, per diferents vies, el resultat de la mateixa situació política, social, cultural i econòmica (i, posats a dir, gastronòmica) que estem vivint.

Escric aquestes ratlles unes hores abans que comenci la manifestació pel centre de Manrússia. Com en d'altres vagues convocades en els darrers anys, el fet rellevant no és la quantitat de persones que la secunden, sinó que a llocs com la ciutat eternament grisa s'aconsegueixi reunir prou gent com per fer una passejada digna d'aquell nom. La gran quantitat de cartells i pancartes que s'han penjat aquest cop també donen fe de la mobilització que hi ha hagut. Per posar-vos un exemple, en un poble conformista com és Navarcles hi ha penjats cartells de quatre col·lectius diferents! No un, no; quatre! A les botigues no es comenta res més (llevat del que diuen els tertulians del Fuentes a Catalunya Ràdio, és clar). Fins i tot n'hi de la CNT! No se n'hi veia cap des de l'any 76 o 77 (he dit que no consultaria cap arxiu, simplement recordo haver-lo vist remenant papers vells en alguna altra ocasió).

Com en d'altres llocs, els cartells i pancartes convocant a la vaga se solapen amb els de la campanya electoral, els quals alhora se solapen amb els de la Mediterrània. Una autèntica obra d'art, que probablement mai veurem exposada al Museu Comarcal.

Els benintencionats, però, adverteixen dels perills de tant paperam enganxat i penjat per tot arreu. Ai las! No fos cas que el dia 14 hi hagués gent que volgués votar, o botar amb alguna dansa tradicional, o que el dia 25 n'hi hagués que, ocupant places i carrers, esperessin per començar la protesta. Aneu a saber: algun despistat haurà tornat a casa el 14 emprenyat perquè el col·legi electoral també feia vaga; i encara n'hi haurà algun altre que el 25 tornarà a casa emprenyat perquè la vaga no ha sigut indefinida! I per si no fos poc, algun més que el dia 11 havent volgut veure un espectacle s'haurà trobat que la companyia teatral feia vaga i que, a l'escenari, hi havia una urna.

I ara, a sobre!, els hi donem *el pèsol negre*, que ja no els hi cap a cap butxaca de tan plena que la tenen. No de monedes, de papers, no ens penséssim.

En fi, i per acabar, donem la benvinguda a l'Assemblea Llibertària del Bages, un grup ben xamós, que també ha enganxat i repartit manifestos a tort i a dret (dels quals fins i tot se'n podien trobar a la parada dels Pastorets a la Fira Mediterrània).

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c. del Balç 4 baixos esquerra. 08600 Berga. www.bllibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c.del Balç 4 baixos dreta. 08600 Berga. Tel i fax: 938216747. cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c. del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747. sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT: c. Clos 5, 1r, 08650 Sallent. Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361. sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

ATNEU POPULAR ROCAUS
C. Santa Llúcia 1, Sallent
www.ateneurocaus.cat

Manresa

CENTRE D'ESTUDIS PEDRO FLORES
cestudispedroflores@gmail.com
centreestudispedroflores.blogspot.com

CGT: c.Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559. cgtmanresaneteja@hotmail.com

CNT-AIT/CSO VALLDAURA: c. Jorbetes 15, 08241 Manresa. cnt_ait_manresa@hotmail.com www.cnt.es/manresa

CSO LA TREMENDA: c. Hospital 24-26, 08241 Manresa
columnaclitoriana@hotmail.com

RÀDIO BALA 106.4 FM:
radiobala.radiobala@gmail.com
http://radiobalamanresa.wordpress.com

ASSEMBLEA LLIBERTÀRIA DEL BAGES
allbages@bllibertari.org

LA DISTRI: c. Escodines, 11.
08241 Manresa.

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui. Si vols col·laborar econòmicament et deixem el número de compte: 1491 0001 22 2028287627.

Tancament d'aquesta edició: 19 de novembre de 2012

En aquest número hi ha participat: Ateneu Columna Terra i Llibertat, Ali Bei, Barrikada, Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, Columna Clitoriana, CroniquejAnt, Eixerida, Enfangades Finslesdents, Feliciana, Gaia Talls, Hiram Gascoigne, Illa, Konvent.0, L'espurna, Pep i tu, Pradexis Guerrero, Prou Sal, Quechua, Roger, Skuat, Solidàries, Txema, Un, Unes, Vulcà,

www.bllibertari.org/pesolnou

On trobaràs tots els números en PDF, debats i altres informacions.

Contacta amb nosaltres:
info@pesolnegre.info

Sumari

Pàgina 3 (Vaga general):
_Crònica de la Vaga General del 14 de novembre a Berga.
_Un miler de persones es manifesta a Manresa sota consigna anticapitalista.

Pàgina 4 (anticarcerari i llanceria):
_Noelia Cotelo inicia una vaga de fam després de ser agredida.
_Obre a Berga La Llanceria, un espai per l'intercanvi lliure.

Pàgina 5 (agressions al territori):
_Aznalcóllar al Bages? Un nou desastre de l'empresa sueca Bolidén?

Pàgina 6 (eleccions):
_Desgranant els interessos de la «campanya ncionalista»

Pàgina 7 (eleccions):
_Els mitjans de comunicació i els discursos polítics.
_25-N democràcia i violència contra les dones.

Pàgina 8 (eleccions)
_Eleccions i independència

Pàgina 9 (eleccions):
_La via morta de parlamanterisme.
_Esguard feminista a la CUP.

Pàgines 10 (antipatriarcal):
_Nova onada de repressió i assetjaments a les treballadores sexuals

Pàgina 11-14 (Dossier central)
_Entrevista a Jean Marc Rouillan

Pàgina 15 (relats lèsbics)
_I visqueres felices... imaginar per viure.

Pàgina 16 (internacional):
_La guerra dels Drones de Obama al Iemen.

Pàgina 17 (internacional):
_Lluites anarquistes a México

Pàgina 18 (ressenyes):
_En Deuda. Una história alterntiva de la economía
_Els fraus de la crisis. Cinc maneres de no entendre res
_Agenda llibertària 2013

Pàgina 20 (El dia que em van enredar)
_Trini
_Gaia
_Joana

Pàgina 20 (cap endins)
_Abstenció

Pàgina 21 (autogestiona't)
_Autoconstruint amb terra

Pàgina 22 (humor i poesia)

Pàgina 23 (art):
_Hubert Catteau

Pàgina 24 (entrevista):
_Parlem amb... Manuel Fornes

Crònica de la Vaga General del 14 de novembre a Berga

Pep i Tu

Berga, novembre de 2012

El 14 de novembre hi va haver Vaga General, convocada pels anomenats sindicats majoritaris, que tant mal han fet al sindicalisme. A més, la CNT i la CGT van fer convocatòria pròpia. A Berga, l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat i el Sindicat d'Activitats diverses de la CGT de Berga van començar a preparar la vaga que havia de ser en un principi el 31 d'octubre. Al passar la vaga del 31 d'octubre al 14 de novembre van decidir centrar-nos en aquesta data.

La tasca de difusió per tal de donar a conèixer la convocatòria que des de les organitzacions llibertàries fèiem de la Vaga a Berga va passar per fer un cartell propi, junt amb les companyes de Manresa i fer-ne tanta difusió com les maleides eleccions ens van deixar fer —ja que en època d'eleccions no és fàcil que se't respectin els cartells—. També es van penjar diverses pancartes informant de la vaga. Van fer difusió a través de mitjans propis com el Bllibertari.org, de la mateixa manera van informar degudament la resta de mitjans locals i, finalment, van informar als seus afiliats a través del correu electrònic. A més, la setmana abans de la vaga van informar als treballadors i als clients de diferents grans superfícies alimentàries de Berga. Per fer-ho van distribuir un text escrit per animar a fer vaga la jornada de dimecres 14 de novembre.

El dia de la vaga, a Berga hi van haver dos piquets. Un organitzat per l'esquerra independentista que va convocar a les nou del matí a la plaça de Sant Joan i un altre organitzat per les organitzacions llibertàries ja esmentades que convocaven també a les nou a la plaça Sant Ramon. Dues persones d'aquest darrer piquet van ser registrades pels Mossos d'Esquadra.

Abans d'aquesta convocatòria, a les set del matí hi va haver un tall de carretera amb una crema de pneumàtics a la C-16, entre Berga i Gironella, segons va informar Ràdio Berga. Els bombers van apagar el foc i van retirar els pneumàtics.

Piquet informatiu al Mercadona

El piquet de l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat i la CGT va ser format per una vintena de persones amb banderes negres, i roges i negres. El piquet va passar per diferents comerços i grans superfícies de Berga, enganxant cartells, adhesius marcant els comenrços amb esquirols, donant informació del perquè de la vaga i tirant petards. Amb un megàfon vam cridar diverses consignes. El grup va estar acompanyat en tot moment per la Guàrdia Urbana, —davant i darrera— i seguits per dos Mossos de paisà. Cap al migdia es van penjar algunes pancartes al passeig de la Indústria i es va desconvocar el piquet. Durant una estona els dos piquets van coincidir. El piquet de l'esquerra independentista estava format per més d'una quarentena de persones.

Finalment, a la tarda, membres de les organitzacions anarquistes de Berga van baixar a la manifestació anticapitalista de Barcelona. La valoració general que es fa des d'aquestes organitzacions és bona, cal millorar coses, però va sortit tot bastant bé. La Vaga General, és una eina que encara pot servir a la classe obrera, cal però esmolar-la.

Salut i anarquia!

Un miler de persones es manifesta a Manresa sota consigna anticapitalista

croniquejAnt

Manresa, novembre de 2012

A Manresa, la jornada de vaga general del passat 14-N es va fer notar des de primera hora del matí. Vora les 7h un piquet d'una vuitantena de persones van aconseguir col·lapsar una de les entrades principals de la ciutat tallant totes les vies de la rotonda de Manresa Nord. Seguidament van procedir a tallar durant aproximadament una hora l'eix del Llobregat a l'atura de Manresa-Viladordis. El piquet va seguir animadament fins al centre de la ciutat, fent-se sentir al seu pas amb crits de «Contra l'Europa del capital, Vaga General!», o «Qui sembra la misèria recull la ràbia», xiulets i escridassades diverses a alguns comerços oberts. Després de desconvocar el piquet, els Mossos d'Esquadra van identificar almenys quatre persones en diferents punts del centre de la ciutat aprofitant el moment en que la gent s'havia separat en grups més reduïts.

D'altra banda, i a primera hora del matí també, als polígons industrials de la ciutat hi va haver un seguiment força massiu de la vaga. Els serveis de neteja van ser aturats en el transcurs de la nit i els transports urbans van funcionar en serveis mínims. La presència policial als polígons també es va fer notar en quantitat en aquestes zones.

A les 11h del matí va començar la manifestació convocada pel Bloc Anticapitalista, que va tenir el seu inici a la zona de la Ben Plantada i que va canviar el recorregut de les últimes vagues per passar aquest cop per la Carretera de Vic fins a arribar al carrer Alfons XII, on es troba la seu de Convergència i Unió.

La manifestació, que va voltar el miler de persones, va seguir el recorregut amb crits de «14 N Vaga general!», o «Avui es fa Vaga! Vaga, vaga, vaga!»,. Al seu pas, pintades i cartells fent referència a les retallades de drets laborals i socials, van omplir els aparadors de comerços, caixes i façanes diverses. Prop de la plaça St. Domènec, la manifestació va fer un petit gir ja que va xocar amb la manifestació de CCOO I UGT. Per la seva banda la CGT també havia convocat una manifestació pròpia que tenia el seu inici al centre de la ciutat a la zona de Crist Rei.

Finalment, la manifestació del Bloc Anticapitalista va seguir pel carrer del Born i es va acabar davant de la seu de Convergència i Unió, on es va llançar pintura a la façana, que va ser protegida pels mossos d'esquadra en tot moment, fent el seu paper brillant de mercenaris. La lectura del manifest que firmava el Bloc Anticapitalista va tancar la convocatòria. Un cop desconvocada la manifestació, la policia va aprofitar la dispersió de la gent per fer algunes identificacions i registres pels carrerons propers a la zona.

Bloc llibertari de la manifestació anticapitalista de Manresa el 14-N

La mateixa tarda, Bancs i Caixes sobretot, ja s'havien dedicat a netejar les seves vidrieres i façanes per tal d'esborrar el més ràpid possible, pintades i cartells que els assenyalaven com a part responsable de l'actual situació de precarietat, explotació i misèria que pateix la majoria de la població a dia d'avui. I és que tal com es deia en un dels textos difosos pel sector llibertari durant la manifestació ja va sent hora que «siguin els privilegiats els qui sentin por, vergonya, humiliació, incomoditat de ser el què són».

Noelia Cotelo inicia una vaga de fam després de ser agredida

Solidàries

Manresa, novembre de 2012

Les tortures dins les presons, comissaries, CIEs, són un fet habitual a tota la península. L'Estat encobreix els seus torturadors sabent que són una de les seves eines per mantenir la cohesió social. Els elements més rebels, molestos dins el sistema penitenciari, són torturats sistemàticament. Denunciar tortures i maltractaments dins les presons comporta sancions judicials al pres, canvis de presó (desarrelament), repressàlies dels carcellers... Sovint les denúncies per tortura són arxivades, o no van a parar enlloc.

Aquests últims mesos els casos de tortura dins les presons no s'aturen. Seguidament relatem les tortures perpetrades en altres presons de l'estat: una de la presó de dones de Brieva, l'altr a Galícia, a la presó d'A Lama.

El dia 23 d'octubre Noelia Cotelo, presa al Centre Penitenciari de Breva (Ávila), comunicava amb la seva mare per telèfon. En un moment donat els funcionaris la van instar perquè acabés la conversa, però ella s'hi va negar. A partir d'aquí, cinc funcionaris la van forçar perquè deixés l'aparell telefònic agafant-la fortament pel canell. La van traslladar a la seva cel/la i la van deixar emmanillada al llit fins el dia següent. L'endemà va ser traslladada per recomanació del metge del Centre Penitenciari a l'hospital per ser atesa mèdicament. Els danys produïts van ser, entre d'altres, un canell trencat.

La nit del 23 al 24 d'octubre Noelia va estar emmanillada al llit tota la nit, i quan es va despertar va trobar un dels funcionaris que havia participat en l'agressió anterior (de nom Jesús) que l'estava sotmetent a tocaments als pits i al tors. Quan ella es va despertar, el funcionari va reaccionar tirant-li una ampolla d'aigua a la cara per evitar que el pogués identificar.

Una de les maletes de Noelia va ser treta del magatzem i tota la seva roba ha estat distribuïda entre les altres internes.

A partir del dia 1 de novembre Noelia (que acabava de ser traslladada del CP Picassent on ja havia presentat una denúncia per maltractaments) comença una vaga de fam per denunciar l'agressió que ha viscut i visibilitzar que això no són pràctiques puntuals, sinó pràctiques quotidianes que es donen sistemàticament a les presons amb total impunitat, i que el mateix sistema intenta silenciar. Aquests últims dies l'han amenaçat que si no deixa la vaga de fam no li deixaran veure a la seva mare que ve des de Galicia a visitar-la.

Fa pocs dies que va rebre una altra pallissa: li van dir que tenia 5 minuts per dutxar-se, i com que duu la mà enguixada, dutxar-se en 5 minuts li va resultar impossible, els carcellers la van colpejar i insultar.

Per escriure-la i donar-li suport:

Noelia Cotelo Riveiro
CP Brieva
Ctra. de Vicolozano-Brieva s/n
05194 Brieva
(Avila)

D'altra banda, aqiests darrers dies a la presó d'A Lama de Galícia un pres va tenir problemes amb un altre reclús. Els carcellers el van conduir a aïllament. Un cop allà, el van lligar a un llit de subjecció mecànica i durant diversos dies li van anar donant cops de porra a les plantes dels peus. El pres va presentar una denúncia per maltractament. Seguidament va patir coaccions perquè retirés la denúncia i el van traslladar a una altra presó. A l'arribar a la nova presó, va estar un mes sense poder caminar perquè tenia els peus en carn viva.

No ens quedarem parades ni passives davant d'aquests fets.

SOLIDARITAT AMB LES PRESES EN LLUITA!

Més info a: www.carceligualtortura.com o http://boletintokata.wordpress.com

Recordar que el dia 31 de desembre, a Barcelona, es faran marxes contra les presons. Les marxes seran durant el dia al voltant de les presons de Wad Ras, al CIE de zona franca i a la tarda-vespre, al voltant de la presó Model.

Obre a Berga la llanceria, un espai per l'intercanvi lliure

Unes

Un puestu, novembre de 2012

El passat dia 20 d'octubre vam inaugurar la Llanceria; projecte de «botiga gratis» situada al carreró del costat de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat. Després d'un dinar a base de pèsols negres vam tallar la cinta que donava el "pistolatassu" de sortida d'aquest nou projecte.

La Llanceria és un espai que vol donar cabuda a totes aquelles coses que tens i no fas servir, però que tampoc vols llençar ni vendre. Alhora t'ofereix la possibilitat d'emportar-te lliurement el que necessitis, sense intercanvi de cap tipus: ni d'objectes ni diners.

Hem estat educades per valorar els objectes com a simples mercaderies. Més enllà dels seu valor monetari, les coses tenen el seu propi valor mentre se'n pugui fer un ús. El consumisme, comprar-llençar-comprar, les buida del seu valor d'ús no respectant el medi ambient i provocant grans injustícies.

Aquest espai no deixa de ser un punt de trobada; d'objectes i de gent. Les xarxes socials no són un invent modern d'Internet. De sempre les persones han tingut la capacitat d'organitzar-se col·laborant entre elles (entre veïns, treballadores, al camp...) establint aixi relacions basades en la solidaritat i el suport mutu.

Creiem que aquests valors són molt més importants que els que donem als diners, i que crear espais on posar-los en pràctica és trobar solucions als problemes que ens crea aquest sistema i els seus gestors.

La Llanceria no neix de cap voluntat assistencialista, tampoc vol ser la competència de Càritas o Serveis socials; no reparteix beneficiència ni doctrina, tot el contrari; la Llanceria vol ser un espai on es fomenti l'autonomia a l'hora de trobar alternatives a les institucions i als seus pedaços... podem i volem viure sense ells.

La Llanceria, al carreró del carreró del balç

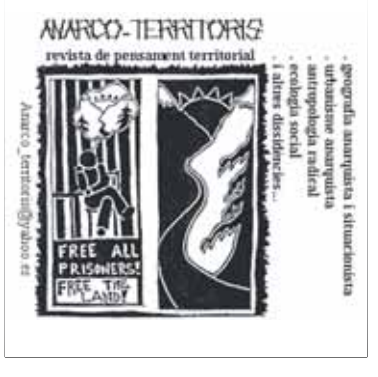

Aznalcóllar al Bages?
Un nou desastre de l'empresa sueca Bolidén?

Prou Sal
Sallent, novembre de 2012

L'abril de 1998 una bassa de 8 hm2 de materials especialment contaminants, especialment àcids, va rebentar i va contaminar el Guadiamar, afluent del Guadalquivir. Tot i que el Tribunal Suprem va condemnar l'empresa a pagar 45 M€, encara no hem vist res. La incompleta reparació del desastre l'hem pagat entre tots.
L'octubre del 2012 uns runams de més de 70 MTm, al Bages, salinitzen el Llobregat, aquesta vegada de manera lenta. Per més que el TSJC ha dictaminat que la fiança és insuficient, per més que hi ha una autorització ambiental que obliga Iberpotash a recollir les surgències de salmorra i que el POUM sallentí exigeix tenir un pla de restauració del runam, l'empresa no compleix cap de les seves obligacions, sinó que fa volar coloms amb un Pla Phoenix que seguirà amb els abocaments de residus salins als runams. Iberpotash marxa de Sallent deixant el runam del Cogulló sense restaurar (i sense plans de restauració, i amb una fiança declarada il·legal pel TSJC).

Qui paga aquest desastre? El deute de la Generalitat, el de l'ACA, la mala venda d'ATLL a un grup empresarial de Madrid, són conseqüències de la permissivitat dels nostres governs enfront de les multinacionals: entre tots paguem el que Iberpotash contamina.

Al nostre país, si ets un peix gros, et pots fer més gros: al nostre país, qui contamina no paga.

La sequia, no salinitzada, i l'immens runam del Cogulló al fons.

Una mica d'història

La història de les mines de potassa del Bages ha estat la de la salinització continuada del riu. Per més que al seu favor tenen que donen feina a unes 1.000 persones, la destrossa que provoquen és molt pitjor, perquè la sal que aboquen al costat del riu (darrerament, 5.000 Tm diàries!) es va desfent lentament contaminant rius, rieres i aqüífers i provoca quantiosíssimes despeses públiques (que paguem entre tots) per tal de treure la sal del riu i aconseguir aigua potable per a la població de Barcelona i voltants: instal·lacions dessalinitzadores a Abrera i al Prat de Llobregat, immensos conductes per portar part de la salmorra al mar, diners i diners gastats, tot plegat per afavorir una multinacional que marxarà del país i ens deixarà havent de seguir dessalinitzant el nostre riu anys i més anys.
Avui, el govern altre cop en mans de Convergència, beneeix el pla Phoenix d'Iberpotash (mireu-vos la seva revista a la web i veureu el nostre honorable president al costat del conseller delegat de l'empresa inaugurant la planta de Súria) sense mirar els números ni comptar si realment augmentarà la contaminació salina o no, i sense voler saber (¿?) qui en treu realment beneficis, si el poble o l'empresa.

Estat actual de la qüestió i previsió de futur

I, respecte al futur sembla que a la mina de Sallent només queda potassa per 3 o 4 anys més d'extracció. L'empresa Iberpotash ja ha dit que d'aquí dos anys se'n va. El més greu és que se'n va i deixa el runam del Cogulló sense haver seguit ni les mínimes mesures a les que l'obligava l'autorització ambiental, ni el Pla de restauració a què l'obliga el POUM sallentí. Molt ens temem que ens trobem al davant d'un nou Aznalcóllar, la mina belga que va deixar el vessament i mai ha pagat la indemnització. Aquest desastre serà, però, de vessament lent i de llarga durada (l'empresa diu en els seus documents que fins d'aquí cent anys no cal parlar-ne). Des de les dues plataformes que ens belluguem al Bages, Montsalat i ProuSal, estem decidits a exigir que restaurin el Cogulló, com a mínim com els obliga la llei. I a fer veure a tothom que, si li apugen el rebut de l'aigua, una part és per pagar les despeses de corregir la contaminació que provoca i seguirà provocant Iberpotash. A canviar el lema que no diuen públicament, però que duen a terme: Qui contamina, no paga.

Per saber-ne més

Hi ha un programa de TVE «El escarabajo verde» dedicat especialment a la contaminació salina: www.rtve.es/television/20100504/rio-agua-salada/330016.shtml.

També podeu veure un vídeo elaborat per CCOO (Medi ambient) emès el dia 9 de maig de 2010 pel canal 33, primera part, sobre els runams del Bages, on participa el nostre company Daniel Barbé, de la Xarxa per una Nova Cultura de l'Aigua. (www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=-Yop178LtFA)

La sal de la mort és un documental dut a terme per Núria Sala i Dani Sala d'E2S Produccions que segueix sobre el terreny la feina de Montsalat, n'entrevista alguns dels integrants i presenta l'afectació ambiental que causen els residus de la mineria de potassa del Bages. http://vimeo.com/22661589

L'análisi ambiental del Pla Phoenix, dut a terme per Ramon Folch aporta un grau de concreció al que ens seria molt difícil d'arribar i avui per avui, resulta imprescindible per veure la magnitud del problema http://estaticos.elperiodico.com/resources/pdf/9/0/1351719966409.pdf
Aqui trobareu un senzill i curt però exactíssim vídeo explicatiu del car que ens surt tenir un riu contaminat amb la sal: http://jordihoneyroses.blogspot.com.es/2010/06/un-riu-brut-ens-surt-car.html

Fer alguna cosa

A vegades no sabem què fer, o no se'ns ocorre. Les dues plataformes que treballem sobre el tema considerem que si ens quedem només al Bages, mai tindrem prou força. Que és essencial que els ciutadans de Barcelona i voltants se n'adonin que una de les raons principals de la pujada del rebut de l'aigua que aviat els caurà a sobre, és perquè volen que paguem la contaminació salina produïda per Iberpotash. Per aconseguir que se n'adoni tanta gent totes les mans són poques: si voleu col·laborar, si ja en teniu prou de que paguem els beneficis d'una multinacional, llegiu-vos un document d'aquests general, per tenir-ne una idea i anar assessorats, agafeu un massmedia, el que vulgueu (val des del Cuní a la vuit al vespre fins a l'ateneu llibertari de nosé on, el que us vingui de gust), contacteu-hi i mireu que vulguin que hi anem a xerrar, explicar, debatre, etc. Llavors, envieu-nos un email a prousal@xnca.org i/o a montsalat@gmail.com i ens posarem en contacte ràpidament amb vosaltres per lligar-ho!

Apa, endavant!

Vols col·laborar amb nosaltres?

Envians els teus textos a:

pesolnegre@berguedallibertari.org

Desgranant els interessos de la «Campanya Nacionalista»

A la classe política ara li toca parlar i debatre sobre independentisme, de la creació d'un nou Estat, de drets nacionals... Una estratègia o campanya portada des de Convergència i Unió (CiU) i que si hi ha sumat bona part dels partits polítics nacionalistes. Què és el que ha passat ara respecte fa dos anys perquè hi hagi aquesta esclat nacionalista? Interessos polítics i econòmics orquestrats des de la dreta burgesa catalana. Però, anem a pams, ja que a dins d'aquests interessos hi ha una configuració de diverses característiques.

L'espurna
Manresa, novembre de 2012

Per una banda hi ha l'interès en causalitzar l'actual política neoliberal i privatitzadora de la Generalitat en la política del Govern central espanyol. Així doncs, sorgeixen tòpics com: «La crisi a Catalunya és per culpa d'Espanya que ens espolia»; «Ens estan retallant perquè Madrid ens està robant»; «Estan privatitzant i retallant perquè Madrid no ens deixen cap més remei». Mentre que abans el focus de la crisi se centrava en la migració, durant aquest any el culpable ara passa a ser «Espanya» (en part, per les polítiques racistes aplicades durant aquests dos anys que han precaritzat i reprimit la situació migratòria a uns nivells difícilment superables). Aquests tòpics focalitzen la causa de la crisi al govern espanyol deixant així a l'actual govern convergent com a «víctima». Cal deixar clar, que la gestió dels recursos econòmics disponibles són 100 % a mans de CiU i que aquest, a la vegada, té una línia ideològica similar a la del Partit Popular. Tant sols cal mirar els pactes CiU-PP o les votacions en el Congrés dels Diputats per adonar-se'n que la seva línia ideològica és molt propera.

Una les grans característiques de l'interès nacionalista és el benefici que en treu CiU tapant tots els seus casos de corrupció.

Per altra banda, una segona característica dels interessos del debat nacionalista és el fet de no treure a opinió les retallades i el context actual de crisi. Cada cop hi ha més persones que viuen al llindar de la pobresa a Catalunya, la privatització està a l'ordre del dia, les retallades en prestacions socials augmenten i alhora també s'escurcen drets laboral i socials. Però d'això poca cosa s'escolta. La mobilització per la «independència» és massiva, i mediàticament majoritària, però la mobilitzacions per l'actual context socioeconòmic són, mediàticament, escasses i poc secundades.

I l'última de les grans característiques de l'interès nacionalista és el benefici que en treu CiU tapant tots els seus casos de corrupció. I aquí si que ens entretindrem una mica a detallar-los, ja que són diverses les causes judicials obertes que esquitxen de ple a CiU.

Cas Palau

A principis d'octubre el jutge que instrueix el cas Palau de la música imputava a l'exsecretari de comunicació del Govern, el convergent Marc Puig, pel desviament de fons del Palau cap al Partit que lidera Artur Mas. Cal recordar que Puig actualment està en un càrrec a l'Ajuntament de Barcelona i forma part de l'entorn més proper de Mas.

Però a banda d'aquestes últimes novetats passades per alt per l'opinió pública, l'espoli del Palau de la Música han atrapat a diversos alts càrrecs de Convergència Democràtica (CDC). Cal recordar que el desviament de fons és superior als trenta milions d'euros dels fons públics del Palau cap a l'esmentat partit i el jutge Josep Maria Pijuan va imposar una fiança de 3,2 milions d'euros a CDC per beneficiar-se d'aquest saqueig. La trama es procedia en efectuar diners en efectiu per part de l'expresident del Palau Fèlix Millet i Jordi Muntull cap al partit que lidera Oriol Pujol. Al sumari del cas Palau, apareix com a intermediari d'aquests pagament la constructora Ferrovial a traves de la Fundació Trias Farga. Ferrovial rebia adjudicacions d'obres públiques i en contrapartida hi havia unes comissions cap a CDC estimades amb 6,5 milions. A banda d'aquestes comissions, també hi ha partides fantasma de feines (com els projectes New Letter i Letter Graphic) que ascendeixen a 982 mil euros que haurien anat a parar a la campanya electoral de CDC.

Corrupció en l'adjudicació d'ITV

Conegut com el cas Campeón, aquesta trama d'adjudicacions fraudulentes d'estacions d'Inspecció Tècnica de Vehicles (ITV) a Catalunya embruten al secretari general de CDC, Oriol Pujol. El Jutjats d'instrucció 9 de Barcelona ha rebel·lat que hi va haver manipulació en l'adjudicació d'algunes estacions i estan sota investigació personatges com l'expresident de Sony Espanya, Pedro Navarrete, el Conselles delegat de Ficosa, Xavier Pujol, el Director General d'Energia, Mines i Seguretat Industrial, Josep Maria Canós, la directora general de Qualitat Ambiental, Assumpta Farran o la cap del Gabinet Jurídic de la Generalitat Margarida Gil. Segons un informe de l'Agencia Tributària Oriol Pujol era l'encarregat aplicar la influència política i la mà executora recauria a Josep Tous, Director General de Consum i Seguretat Industrial de la Generalitat en els anys 1994-2004.

El cas de les corrupcions a ICS

Aquest anys també hi hagut greus casos de corrupció dins la sanitat pública. El president de l'Institut Català de la Salut (ICS) Josep Pla va dimitir del seu càrrec el passat més de juny després de les investigacions per acumulació de càrrecs públics i privats, i també pels pagaments opacs de més d'un milió d'euros a l'exdirector de CatSalut, Carles Manté. Per altra banda, el famós «informe Crespo» (en referència al diputat de CiU Xavier Crespo) va desmantellar l'entramat del pagament de 2,5 milions d'euros dels hospitals públics de Blanes i Calella vers alguns metges, gestos i regidors de CiU i PSC.

Per altra banda, Ramón Bagó, directiu del Consorci de Salud i Social de Catalunya i exalt càrrec del govern de Pujol, està sent investigat per l'Oficina Antifraau. Se l'acusa de fer servir el seu càrrec per adjudicar, sense concurs previ, el servei de menjador d'alguns hospitals al grup alimentari Serhs, grup empresarial que també presideix Bagó. El contracte va ascendir a 50 milions d'euros. En arribar al poder CiU, la investigació d'aquest cas va quedar parada en la comissió parlamentària.

Protegint a les màfies financeres

Una altra de les comissions d'investigació parlamentaria que ha estat frenada per CiU és el cas de les preferents. Alguns partits polítics de l'oposició van iniciar la investigació de productes financers d'alt risc i l'esfondrament de diverses caixes a través de fusions o absorció per altres entitats financeres. Cal recordar que algunes d'aquestes han rebut diner públic per recapitalitzar-se (a Catalunya Caixa s'han injectat 3.000 milions d'euros i en necessita 4.500 milions més). CiU i PP es van oposar que els principals gestors de Caixa Catalunya, amb Narcís Serra i Antoni Serra Ramoneda, l'actual president de Catalunya Caixa Adolf Todó o els gestors de Caixa Tarragona, Caixa Laietana, Caixa Penedés, la Caixa o Banc Sabadell compareixessin davant la Comissió.

Els mitjans de comunicació i els discursos polítics

Un

Manresa, novembre de 2012

En la nostra societat els mitjans de comunicació tenen un paper importantíssim en la generació d'un discurs, d'un estat d'opinió. El seu poder de canviar la manera de pensar de les persones és tal que supera al que, en altres temps, va tenir la religió. No és per altra cosa que es destinen quantitats enormes de diners per intentar mantenir grups mediàtics (canals de televisió, pàgines d'Internet, diaris, revistes, emissores de ràdio) que defensen les postures d'un partit polític o d'una ideologia.

A cada campanya electoral toca parlar d'una cosa i no de l'altra. Per exemple en alguna campanya passada va tocar parlar de la immigració, i el resultat va ser l'aparició del partit racista Plataforma x Catalunya. En la Diada d'enguany vam poder observar l'immens poder de generació de discurs que tenen els mitjans. En aquest cas CIU, i el seu grup mediàtic afí (*La Vanguardia*, RAC1, Catalunya Ràdio, TV3, etc.), van donar el seu suport a la campanya independentista de l'Assemblea Nacional Catalana, que portava temps preparant l'11 de setembre. Era força evident que a CiU la seva legislatura li passava factura i que la crisi cada dia minava més i més la seva imatge davant dels seus votants. Necessitaven un canvi de discurs.

L'11 de setembre (i des de dies anteriors) es va escenificar el gir «sobiranista» de Convergència i de bona part dels membres del Govern de la Generalitat. Malgrat el discurs ambigu dels polítics de CiU (avui volen la independència, demà no la veuen econòmicament factible, el demanen següent un referèndum), els seus mitjans afins van iniciar un bombardeig mediàtic a favor de la independència. Només cal escoltar qualsevol dia alguns canals de ràdio per veure que per als mitjans de comunicació de masses parlar de política és simplement parlar dels polítics. Al carrer res succeeix, de res es parla, tret que els convingui a un dels diversos partits que es disputen el Parlament. Però en aquest cas una marea independentista surt al carrer, superant qualsevol previsió, i canvia el tema de discussió. Ja no es tracta de trobar sortides a la crisi, sinó de veure qui farà més per Catalunya.

Llavors ens trobem ara que per a aquestes eleccions el discurs hegemònic actual a Catalunya ja no és la crisi, és la independència. CiU, jugant bé les seves cartes, ha plantejat les eleccions del 25N com si fossin un referèndum. A això contribueixen en la seva mesura el PP i el PSC (que si Espanya és indivisible, que si federalisme...), que fan que la campanya giri al voltant de les nacions, cosa que els convé. Quan més s'insulten i ataquen menys es parlen de temes que afecten als ciutadans.

Però, com culpar a aquests «ciutadans» que es deixen guanyar per un discurs rupturista (amb Espanya, no amb el capitalisme)? Aquí ja ens trobem que és normal que amb la que està caient, amb notícies diàries sobre la crisi, es vulgui somniar amb coses noves, amb la possibilitat d'una victòria que se'ns ven com factible i assumible (la Catalunya independent estarà a dins de la Unió Europea, Escòcia farà un referèndum, Kosovo i Montenegro ja es van independitzar unilateralment, etc.). Davant la crisi depriment es vol canviar de canal i sintonitzar amb un discurs fàcil que ens prometi un futur gloriós.

Pot semblar que s'obvia que aquest canvi de discurs és una vàlvula d'oxigen a les polítiques neoliberals tant de CiU com del PP i del PSC (que ara s'enreden en una guerra dialèctica sense fi), però ningú oblida que encara seguim en plena crisi econòmica. És a dir, que per una banda els mitjans projecten idees que surten dels discursos dels polítics, i per una altra, aquestes idees calen entre la població quan està receptiva, perquè ja està farta de sentir de parlar del mateix i vol coses noves. Davant d'això? Mitjans populars.

25-N: Democràcia i violència contra les dones

Gaia Talls

Berga, novembre de 2012

Aquests dies de campanya electoral gaudim de l'habitual invasió de l'espai públic pels diferents candidats polítics. Entre el trist del PSC, el tonto d'ERC, la xunga del PP, els pseudoenrotllats d'ICV, Ciutadans i CUP o altra púrria de SI o PxC, destaca el gran Artur Mas de CiU. Aquesta campanya és sospitosament semblant a les campanyes nazis de la primera meitat del segle XX, les quals també es fonamentaven en l'antagonisme i odi nacionals per enlluernar la gent amb una sortida-farsa de la profunda crisi que, durant els anys vint i trenta, Alemanya va patir. Però sobretot, la foto del gran Artur en actitud de gran messies i el seu missatge de guia de la voluntat del poble, el converteixen en la personificació del domini patriarcal.

Borratxo de messianisme nacionalista, sembla que el senyor Mas podria ser el nou Moïsès, salvador i redemptor del poble, alhora que gran patriarca, autoritat moral que destaca per sobre la resta del poble, que el mana i que en posseeix les dones i la canalla. Això no té res d'estrany. El substrat nacionalista és l'heroisme mític, l'home viril i virtuós que guia al temps que defensa un grup social identificat com a poble.

Recuperant una mica la història de la gènesi de l'estat, aquest va consolidar-se a Europa a finals del segle XV per la necessitat militar que hi havia, per part dels diferents regnes, de controlar les colònies. Els caps militars i el rei (el patriarca, el messies escollit per Déu) van organitzar en Ministeris el govern i l'administració dels territoris i societat per assegurar-ne el control: la maquinària de guerra i els seus valors es normalitzaren. Les guerres profunditzaren i ampliaren l'heroïcitat del soldat i la seva masculinitat, així com l'emergent nacionalisme, substrat ideològic d'aquesta barbàrie masclista. El capitalisme va acabar d'arrodonir la jugada, consolidant la possessió i la propietat dels homes com el bé màxim i deixant el paper de mares i esposes a les dones, esclaves reproductores de l'ordre social i propietat bàsica de qualsevol home.

Així, "l'apogeu" del nacionalisme sempre ha anat de la mà dels valors conservadors com la família tradicional, on l'home és qui porta els pantalons, qui protegeix la dona i la canalla de la unitat familiar, qui és racional i té enteniment, qui mereix respecte i sobretot, obediència i servilisme a la seva autoritat, a les seves decisions… a la seva mà ferma i brutal, quan toca aplicar-la.

No és menys estrany, en definitiva, que l'estat i el nacionalisme que el sustenta siguin patriarcals i fomentin la violència de gènere. Potser per això el senyor Mas, quan va posar data a les eleccions al Parlament, en 25-N, no va tenir en compte que és el Dia Internacional per l'Eliminació de la Violència contra les Dones. No va tenir en compte que durant aquest dia s'acostumen a fer actes, mobilitzacions i reivindicacions per acabar amb aquest llastre de la nostra societat. Per ser dia d'eleccions, tot plegat ha quedat prohibit. Una vegada més, la glòria nacional i viril fagocita la vida de les dones, evidenciant que les seves necessitats són menyspreades per la democràcia i l'estat patriarcal.

I després ens vindran amb rotllos sobre igualtat de gènere i les diferents polítiques institucionals i policíaques per afavorir-la. Que si les dones tenen un paper principal en la nostra societat. Que si les dones són el motor de l'economia. Que si les dones també són convidades a gestionar el poder econòmic i polític. Que si pegar o violar les dones està mal vist. El cert és que les dones continuem sent maltractades pel patriarcat que ens rodeja, ja sigui en l'àmbit domèstic o pel conjunt social, polític i econòmic: la democràcia fomenta la violència contra les dones. Les fèmines continuem sent les principals cuidadores, educadores i garants del benestar de la societat, rebent poc o res a canvi, ni respecte ni reconeixement, vaja. Som les principals afectades pel malestar polític i econòmic, ja que les àrees econòmiques feminitzades són les que primer pateixen les retallades; som les més explotades en l'àmbit laboral, tan pel que fa a la precarietat de condicions i sous, com a nivell psicològic pels assetjaments que vivim a la feina; som el gruix de pobres que creix dia a dia, joves, velles o de mitjana edat; som mà d'obra barata i eina de xantatge per part de les èlits, cap als companys; som les més humiliades per la cultura misògina, que explota la nostra imatge d'objecte, que castra la nostra personalitat, que ens aboca a l'assetjament físic, sexual i psicològic diàriament.

La democràcia, la nació i l'estat no són més que dictadura patriarcal al més pur estil ranci i conservador. Participar de les seves lleis i de les seves eleccions és enfortir la dominació masculina, el seu lideratge i heroïcitat viril i guerrera, alhora que el menyspreu a la integritat femenina. El 25-N, jo no participaré de la violència, no participaré de la violència contra les dones: jo no votaré.

Eleccions i independència

Anar a votar és legitimar la política ultraliberal del Mas

Txema
La Bisbal, novembree de 2012

El pròxim 25 molts abstencionistes aniran a votar en favor de la independència. Alguns d'ells ho faran als partits que ja tenen representació parlamentària, assegurant així el vot útil, i d'altres, els que estan a les xarxes socials i han participat en el moviment dels indignats, la majoria dels que votin ho faran a les CUP. Jo potser també aniré a votar les CUP, mogut per la promesa d'en Mas que si es vota massivament per la independència, convocarà un referèndum. De moment el milionari i corrupte Mas ja ha canviat el seu discurs dient que sols promet fer una consulta i que la convocarà si ell té una àmplia majoria de diputats. És el xantatge d'un corrupte àvid de vots, de poder i de diners que comporta el poder. Dubto si convocarà un referèndum sobre la independència, que és la voluntat del poble, o una consulta sobre si volem ser un estat (la Generalitat ja funciona com estat propi, només cal veure als Mossos reprimint a manifestants i en Mas convocant eleccions) dins Europa (a Europa ja hi som), que és com dir, seguir sota la bota dels càrtels europeus, que ens han endeutat i robat. De qualsevol manera, aquestes eleccions són un referèndum encobert. Aquestes eleccions referèndum marcaran una fita, una ruptura. El canvi va començar amb la massiva manifestació de l'11 de setembre, al carrer, sense representació de polítics. S'està gestant una nova transició des del poder... Per això molts volem intervenir i votar independència malgrat que sabem que en Mas és un mentider, un estafador, un corrupte, un delinqüent que mereix estar a la presó per tot el que ha robat ell i CiU.

En Mas no és de fiar, i per tant la seva promesa electoral de convocar referèndum i de no pactar amb el PP és una incògnita, la promesa d'un polític corrupte. No té cap valor, ni que vagi al notari, ni que ho juri davant el seu pare que utilitzava d'home de palla dels diners que roba al poble català. Doncs no podem estar segurs que ho compleixi. De moment el milionari i corrupte Mas ha pactat totes les lleis neoliberals que ha fet el PP, menys una. Probablement en Mas acabarà pactant amb el govern espanyol, amb el PP i l'oposició, i seguirà aplicant la política reaccionaria i ultraliberal durant els pròxims quatre anys, en que gaudirà de majoria amplia.

La nova transició

Hi haurà una segona transició. Caldria no repetir els errors de la primera transició. En la primera els franquistes, entre ells els assassins, es van fer democràtics, recaptant les ansies del poble de democràcia, de llibertat, d'amnistia i d'estatut d'autonomia i van seguir gaudint de tots els poders, gràcies a pactes, al control i a la propaganda mediàtica, al finançament milionari dels partits encarregats de fer la transició (conservadors i socialdemòcrates). No es va desmentallar l'aparell franquista i així estem com estem. Ara de cop CiU esdevé independentista, fent seva i liderant la voluntat del poble d'independència, i prometent als amos, que farà una transició on tot seguirà igual, els amos seguiran sent amos, els privilegis i les riqueses del gran capital seguiran igual de protegides i inclòs millor gestionades, i que ell continuarà durant els pròxims quatre anys imposant el model neoliberal d'escanyar i esprémer al poble tant com es pugui. Qui són els amos? Són els que ha visitat Mas: les cambres patronals, les ambaixades (UE, EUA, Alemanya i França) i els mitjans de comunicació públics i privats, en especial la Vanguardia, a qui ha regalat últimament vint milions d'euros. Les promeses d'en Mas de fidelitat i submissió als mercats, i que les complirà, ja que són els amos, els que li financen la campanya i l'han pagat com la majoria de polítics que ostenten poder. Desprès podrà gaudir de la presidència de qualsevol empresa multinacionals, segons les privatitzacions que apliqui durant el seu mandat. Recordem que les privatitzacions són sinònim d'espoli de béns públics duta a terme per polítics corruptes i criminals. Tinc ganes d'anar a votar perquè al Mas li surti el tir per la culata. Vull que aquesta transició no sigui tan potinera com la primera. El pacte contra natura que es va fer amb el Borbó, ara es pensa repetir amb el príncep, que donarà amplia autonomia a Catalunya, i serem súbdits d'un Regne federal. Ja fa anys que es parla d'aquesta possibilitat, transició, però el Rei no vol abdicar per por a perdre la immunitat que el protegeix dels greus delictes que ha comés.

Votar o no votar, aquesta és la qüestió?

Al meu parer, està bé no anar a votar i anar-hi. Raons per no anar n'hi ha moltes. Citaré sols les recomanacions de l'Agustín Garcia Calvo als indignats a la plaça del Sol: «Primer de tot no compteu per a res amb l'estat, sigui quin sigui: cap forma d'organització estatal (molts aplaudiments). Per tant no és pot utilitzar per a res la democràcia, ni el nom democràcia (uns pocs aplaudiments)". En les eleccions espanyoles ni tan sols hi ha democràcia. El sistema i lleis electorals estan a favor dels privilegiats.

Raons per anar-hi també n'hi han. Jo vull anar-hi com a tàctica, com fet excepcional, sense creure-m'ho massa i amb la consciència clara del que signifiquen unes eleccions. Jo tinc ganes d'anar-hi per trencar Espanya, per provocar les reaccions de tots els nacionalistes espanyols, veure'ls furiosos, amenaçant amb tancs i estats d'excepció, amb boicots als productes, amb insults. També m'agrada que els polítics es barallin entre ells, i es denunciïn entre ells robatoris, corrupteles i comptes secrets en paradisos fiscals.

Votar a les CUP és votar a amics, a companys que estant en lluites socials, en les manifestacions, en les ocupacions, en les cooperatives, en les ecoxarxes, etc. És votar a companys que en els ajuntaments estan fent bona feina. Assumeixen que els polítics són uns corruptes, que ens roben al servei d'unes elits privilegiades que encara tenen menys escrúpols en robar i reprimir el nostre poble. També assumeixen les consignes del 15M. «els polítics no ens representen» «això no és democràcia», etc. I ens expliquen tot de tàctiques per evitar l'inevitable fet que el poder corromp.

Considero correcte votar independència ja que és un fet natural que tots els pobles volen aconseguir, igual que les persones i associacions volen ser independents i lliures. Els pobles sotmesos ansien un dia o altre ser lliures. És un fet natural, una utopia i objectiu a aconseguir. No és la creació d'un estat, ja que significa l'organització del poder per dominar i controlar, que significa fronteres, i competència de poder amb els altres estats. Lluitar o no lluitar? Segurament aquesta és la qüestió.

Recordatori pels que aniran a votar i als indecisos

Les eleccions legitimen als governants. Poden robar legalment durant quatre anys. Les eleccions són la base del sistema d'espoli, del robatori, del desfalc dels diners públics per enfortir els partits, i repartir riquesa a la classe dominant. Han saquejat la salut, el sistema eductiu. El robatori i l'espoli públic es fa de moltes maneres: amb la designació de contractes, amb les privatitzacions, amb les ajudes a les grans empreses i bancs, amb la realització de pressupostos i lleis, etc. Les eleccions donen legitimitat als polítics. Són molt importants pels futurs robatoris. Per això les empreses financen generosament als polítics. Les eleccions esdevenen un show i un simulacre democràtic per enganyar al poble fent-li creure que ell ha elegit.

Les eleccions són la gran estafa. Ens fan creure que elegim qui ens governarà, i sols elegim un encarregat, un gerent, un administrador. En Rajoy, en Mas, l'Hollande, el Merkel, l'Obama, no són els que manen sinó simples encarregats, gerents, administradors dels amos, per dir-ho d'una manera simple són assalariats dels bancs i els Mercats, (això sí amb salaris milionaris que els ingressen en paradisos fiscals). El que mana ara a Espanya és Brussel·les, l'UE, l'ambaixada d'EUA i els Mass Mèdia globals. Per això hi ha la possibilitat real d'independitzarnos. Madrid ja quasi no mana. Rajoy fa el que li diuen a Brussel·les i l'ambaixada dels EUA. Les colònies espanyoles es van independitzar quan Madrid ja no manava, en l'època que Madrid estava invadida per Napoleó.

Les eleccions no són un camí cap a l'alliberament, cap a la llibertat

Les eleccions són l'agenda del Mas, l'agenda del poder. Ens repeteixen insistentment que per aconseguir canvis s'ha de passar per les eleccions. Ens ho repeteixen els poders i també fins i tot els companys. La llibertat i els canvis s'aconsegueixen al carrer.

La via morta del parlamentarisme

Vulcà

Guatemala, novembre de 2012

L'aposta pel parlamentarisme que avui en dia es duu a terme des d'amplis sectors de l'esquerra independentista necessita una critica crucial. Una aposta que ens permet titllar d'innocents o maquiavèl·lics aquells que defensaven que el què pretenien les CUP era merament una lluita institucional municipalista.

Parlament de Catalunya

Si simplement consideréssim aquesta deriva com a execrable èticament, tal vegada la realitzaríem per altres mitjans. El principal motiu que ens empeny a escriure aquestes línees (que sentim no poder desenvolupar més extensament) és que no només és una via morta ineficaç políticament, sinó que a més a més, és contraproduent per les lluites socials i contestatàries.

No fa falta anar massa lluny per trobar referents palpables de com importants experiències contestatàries han estat absorbides per la lògica democràtica i partidista. La tan cacarejada transició, fou un exemple de pacificació. En les nostres terres, el paper d'apagafocs va venir donat sobretot pel PSUC i els seus intents (finalment aconseguits) d'infiltració política en unes CCOO que a hores d'ara representen la màxima expressió de la traïció sindical.

L'aposta pel parlamentarisme és una aposta pel delegacionisme, l'homogeneïtzació, el reformisme, la verticalitat i la manipulació

El principal perill de l'institucionalisme és doncs, la seva capacitat d'absorció. És trist veure com la multiplicitat d'expressions dintre les lluites socials, tota la seva riquesa i heterogeneïtat es poden convertir amb el pas del temps amb les demandes i els interessos de l'aparell partidista. Quan el «ho volem tot», passa a ser un «vota aquest partit», per molta participació que després es demani. Quan les manifestacions no s'omplen de lemes i crits d'enuig, sinó de sigles i interessos. On hi ha parlamentarisme, no hi pot haver un moviment social, perquè totes les seves pràctiques, tota la seva diversitat, queda supeditada als interessos del partit.

Quan els partits creixen, perden el seu component classista, i passen dels discursos més radicalitzats que permet l'oposició, al pragmatisme del mal menor. Els ritmes que imposa la política institucional, no permeten una participació real de les bases que es limiten a fer propostes a les cúpules que sempre són les que acaben decidint (per revocables que siguin els càrrecs). Les lluites cauen en les demandes parcials, en les reformes absurdes (que en cas de ser aprovades poden ser rebutjades en qualsevol moment), en l'exigència de dimissions. Els esforços i les lluites que es volen mantenir autònomes, són aprofitades sense consentiment per treure un rèdit polític. Deixa d'haver-hi cabuda per a les propostes més combatives, que la democràcia exigeix criminalitzar. Amb les victòries parcials a les urnes, s'obra la via per a què els casals i ateneus autogestionaris o projectes similars, passin a ser finançats per unes institucions que reclamaran a canvi una determinada forma de fer.

En definitiva, l'aposta pel parlamentarisme és una aposta pel delegacionisme, l'homogeneïtzació, el reformisme, la verticalitat i la manipulació. I va en contra de tot el que desitgem: l'autogestió, l'assemblearisme, la lliure informació, l'horitzontalitat, l'acció directa, l'heterogeneïtat i la llibertat.

De reprimits a repressors

Aquells partits que en un primer moment (i potser amb tota la bona intenció del món) es van autoerigir en defensors institucionals de les lluites socials, han acabat, un cop al poder o fins i tot abans, convertint-se en partícips de la repressió d'aquelles lluites.

Alguns exemples concrets

• El Parit Verd d'Alemanya sorgí de les lluites anti-nuclears i pacifistes dels anys setanta de la denominada «Oposició Fora del Parlament», un grup que durant un cert temps es mantingué combatiu. L'any 2002, però, ja donava (i com a simple exemple), suport a la guerra d'Afganistan.

• El socialisme del segle XXI no ha dubtat en reprimir, per exemple, les lluites indígenes en contra l'explotació de recursos naturals (a Bolívia, Equador o Veneçuela) o la lluita solidaria que companyes anarquistes han decidit tirar endavant (a Uruguai, Bolívia, Veneçuela o Cuba). Moltes de les lluites que han volgut conservar la seva autonomia han estat titllades fastigosament de fer el joc a l'imperialisme o d'estar impulsades per la CIA.

No hem estat capaces de dotar de vigència moltes de les pràctiques que defensarem a crits com a l'única forma d'alliberament personal i col·lectiva.

• Durant la dècada dels vuitanta, des de l'esquerra abertzale, s'optà pel brut joc de la política. Tot reivindicant o criminalitzant algunes de les accions de les lluites autònomes segons els convenia. Demostraren una gran dosis d'estalinisme per aïllar les lluites autònomes i monopolitzar les lluites socials.

Avui en dia, podríem parlar de la condemna explícita de la violència per part de l'esquerra abertzale arrossegats per la participació a les institucions, tot negant la possibilitat a les lluitadores d'altres tendències o a les noves generacions a expressar-se com els vingui de gust. De la desarticulació de les lluites contra el TAV a canvi d'interessos polítics. O de l'acceptació de la construcció d'una macropresó pels seus presos, sense tenir en compte les àmplies conseqüències que això pot tenir per a la resta de població penitenciària.

I nosaltres què?

Però també es tracta d'entonar el «mea culpa». Si bona part de l'independentisme (antany combatiu) aposta ara per l'institucionalisme i altres sectors de les lluites socials pel ciutadanisme, és perquè no hem estat capaces de dotar de vigència moltes de les pràctiques que, no ens enganyem, defensarem a crits com a l'única forma d'alliberament personal i col·lectiva.

L'organització i la coordinació es fa més necessària que mai. És igual si és formal o informal (que cadascú triï la manera que consideri millor o que les combini al seu gust), però ens hem d'organitzar. No podem negar que durant massa anys hem arrossegat el llast d'una informalitat mal entesa, de debats poc respectuosos, de projectes efímers i sense projectualitat, que poc tenien a veure amb el compromís i molt amb l'estètica. De fet, és una de les principals aportacions que ha tingut des de sempre l'anarquisme i que ara més que mai és necessari impulsar: la possibilitat de funcionar sense dirigents.

Esguard feminista a les CUP

Eixerida

Capolat, novembre de 2012

L'escollit per ser cap de llista de la CUP-Barcelona és David Fernàndez, membre històric del col·lectiu la Torna (espai polític independentista de la vila de Gràcia). Per a les persones que no ho sàpiguen, el 2008 es va endegar una campanya («Jo a la Torna no hi participo») en contra d'aquest col·lectiu, ja que davant d'una denúncia d'agressió sexual (protagonitzada per dos homes del col·lectiu cap a una altra membre d'aquest), el col·lectiu va decidir expulsar la dona agredida, que s'havia atrevit a denunciar públicament, marcant així precedent en un comunicat que van fer públic. Qui va entregar la carta d'expulsió a la companya agredida, en nom de la Torna, va ser el mateix David Fernàndez.

Amb aquella carta d'expulsió a la dona agredida, que van fer pública, van donar un avís a totes aquelles que defensem que mitjançant la denúncia pública de les agressions, sigui a la feina remunerada, sigui a la feina política, sigui dins la parella, sigui on sigui; aconseguiríem fer pressió social contra els abusos i d'aquesta manera deixaria de ser privada, silenciosa, normalitzada i infravalorada aquesta violència quotidiana contra les dones. L'avís de la carta de la Torna era clar: si denuncies, t'expulsem.

Aquesta actuació política davant les agressions contra les dones i companyes de militància no pot ser oblidada perquè no hi ha hagut cap rectificació a posteriori ni cap autocrítica. I això no és un problema personal contra aquesta persona —en David Fernàndez—, sinó que és un problema polític de part dels «moviments socials» de Barcelona, aquells que consideren que és digne de representar-nos i consideren per tant que les dones hem de seguir sent silenciades i assetjades impunement per part dels nostres companys de lluita. Aquesta postura reaccionària heretada d'uns moviments socials que silencien les campanyes i accions directes feministes, no pot ser excusa de cara a la decisió de la CUP d'escollir com a representant a la cara més visible de la Torna.

Per tot plegat, la decisió d'escollir aquest cap de llista per Barcelona té un alt contingut polític antifeminista i deixa des d'un inici el «programa antipatriarcal» de la CUP en paper mullat. La Torna i David Fernàndez segueixen fent pudor fins que demostrin el contrari. La CUP no representa els moviments socials, anarquistes i feministes no els recolzarem. Contra el capitalisme i el patriarcat, contra tot abús, ara i sempre, no oblidem!

On podeu trobar més informació sobre aquest procés al dossier *La gota que fa vessar el got:*

• http://feministesindignades.blogspot.com.es/2011/06/la-gota-que-fa-vessar-el-got-reflexions.html
• A algunes distribuïdores de material feminista, entre d'altres a «Herstory» (Karcelona) (www.nodo50.org/herstory)

Nova onada de repressió i assetjaments a les treballadores sexuals

Una treballadora sexual és la primera víctima mortal de l'ordenança del cinisme de Barcelona.

Columna Clitoriana
Manresa, novembre de 2012

Les treballadores sexuals reben una nova onada d'assatjaments i repressió arreu del territori. Arran les normatives creixents de caràcter ultra restrictiu i de privatització de l'espai públic, com poden ser les ordenances pel «cinisme» o l'actual llei de carreteres, les treballadores sexuals es veuen contínuament assatjades pels diversos cossos policials. Vulneracions de drets com a treballadores, multes, vexacions, humiliacions i inclús abusos sexuals són episodis que malauradament esdevenen quotidians en la prostitució, un món en que per si mateix ja carrega durs estigmes.

Aquests darrers mesos hem vist com una vintena de prostitutes de les comarques del Maresme i la Selva es van unir en un plataforma per denunciar el «brutal assetjament» que els hi practiquen efectius dels Mossos d'Esquadra, des de que es va aprovar la modificació de la llei de trànsit que permet multar les treballadores sexuals que estan als marges de les carreteres catalanes i també als seus clients. Segons aquest col·lectiu, aquesta llei només ha fet que vulnerabilitzar encara més la seva situació i marcar-les com a «delinqüents i criminals». Les treballadores es queixen de l'abús d'autoritat i de «l'arbitrarietat en que apliquen aquesta llei».

Un altre cas d'assatjament el trobem a Barcelona ciutat, on la nova ordenança de civisme aprovada aquest estiu permet la imposició de sancions econòmiques per a les treballadores que exerceixen al carrer. Malgrat que l'equip convergent de la ciutat s'omplís la boca dient que era una mesura enfocada cap a la clientela, les dades fetes públiques a l'octubre d'aquest 2012 rebel·len que del total de multes que s'han posat fins ara, 204 sancions van ser imposades a treballadores sexuals i 112 a clients. Cal recordar que aquestes multes poden arribar als 1.500 i 3.000 euros. Evidentment la resposta no s'ha fet esperar i les treballadores sexuals ja es van organitzar en col·lectius i plataformes com la de les Prostiutas Indignadas, la qual va emetre un comunicat criticant la nova ordenança. Pel col·lectiu aquesta només persegueix la prohibició de la prostitució i recorda que aquest fet pot tenir conseqüències gravíssimes sobre la vida de les dones, de les treballadores sexuals i també sobre aquelles que estan en un context d'explotació i prostitució forçada, les quals es veurien amb l'afegit de la violència institucional.

A més, Mary una treballadora sexual que exercia la prostitució a la Ronda Sant Antoni va morir el passat mes de setembre d'un tumor cerebral a l'hospital de Sant Pau. Segons Genera, Ambit Prevenció i altres entitats d'atenció a treballadores sexuals, la impossibilitat d'execir el seu treball a causa de l'aplicació de l'ordenança del cinisme, i l'angoixa que li provocava no poder subsistir pels seus propis mitjans, van tenir molt a veure amb el deteriorament gradual de la seva salut. No va poder accedir a una pensió contributiva per acumular un deute amb Hisenda de 9000 eurus en multes per vulnerar, segons els agents que li posaven multes, l'Ordenança. Moltes de les multes imposades arbitràriament les posava l'agent numero 22.302 de la Guàrdia Urbana de Barcelona. Des de l'aplicació de l'ordenança al 2006, diverses prostitutes denunciaren a les entitats de suport que l'agent 22.302 de la Guàrdia Urbana les perseguia, les assetjava i multava aleatòriament.

Les intencions prohibicionistes

I és que amb el nou rumb convergent de les diverses alcaldies i de la Generalitat, la perspectiva prohibicionista vers el treball sexual pren força i s'aplica a cop de sanció. No és d'estranyar que Felip Puig declarés abans de l'estiu que el fet d'oferir serveis sexuals a l'espai públic estigués inclòs a la nova reforma del codi penal i que, per tant, pugui ser considerat un delicte del tot punible. I tan alegrement va deixar caure que «el nou marc penal permetria anar més lluny del que es pot anar amb la Llei de Carreteres o les ordenances municipals que ja contemplen les multes a les prostitutes que estan a la via pública». Per tant, la dreta més rància voldria arribar al càstig de la pena privativa de llibertat per a les dones que lliurement exerceixen el seu dret a decidir, en aquest cas mercantilitzar, el seu cos en la via pública.

Herstory: la història de les dones

Ens transportem a l'època medieval, concretament entre finals del segle XIV i durant el segle XV on es vivia un context de fortes lluites de camperoles, artesanes i treballadores d'arreu d'Europa que volien posar fi al poder dels senyors. És així com a finals del segle XV es posà en marxa una forta contrarrevolució, per part dels poders establerts, que pretenia actuar en tots els àmbits de la vida social i política. I d'aquesta manera s'inicià una forta campanya per part de les autoritats polítiques que consistia en apaivagar les protestes dels treballadors joves i rebels donant-elshi accés a sexe gratuït. Per a transformar l'antagonisme de classe en hostilitat contra les dones proletaries. Així practicament es deixà de considerar la violació com a delicte en casos en que les dones fossin de classe baixa. Tal com ens explica aquest fragment del llibre *Calibán y la Bruja* de Silvia Federici: «Lo mismo ocurría en la mayoría de las ciudades francesas. Allí, la violación en pandilla de mujeres proletarias se convirtió en una pràctica común, que los autores realizaban abierta y ruidosamente por la noche, en grupos de dos a quince, metiéndose en las casas o arrastrando a las víctimas por las calles sin el más minimo intento de ocultarse o disimular. Quienes practicaban estos «deportes» eran aprendices o empleados domésticos, jóvenes e hijos de las familias acomodadas sin un centavo en el bolsillo, mientras que las mujeres eran chicas pobres que trabajaban como criadas o lavanderas, de quienes se rumoreaba que eran «poseídas» por sus amos».

La legalització de la violació com és de suposar va crear un clima fortament misògen que va degradar a totes les dones de totes les classes socials, també es va insensibilitzar a la població enfront a la violència contra les dones. Es va crear un context idoni per preparar el terreny per a la cacera de bruixes que començaria en aquest període.

Un altre aspecte de la política sexual que prínceps i autoritats municipals van dur a terme per apaivagar i dissoldre les protestes dels treballadors, va ser la institucionalització de la prostitució. Es va implementar amb la creació dels bordells municipals que aviat van proliferar arreu d'Europa. Així ho explica el llibre citat anteriorment:

«Hecha posible gracias al régimen de salarios elevados, la prostitución gestionada por el Estado fue vista como un remedio útil contra la turbulencia de la juventud proletaria, que podia disfrutar en la Grand Maison -como era llamado el burdel estatal en Franci-». «El burdel municipal también era considerado como un remedio contra la homosexualidad (Otis, 1985), que en algunas ciudades europeas (Por ejemplo Padua y Florencia) se practicaba amplia y públicamente, pero que después de la Peste Negra comenzo a ser temida como causa de despoblación.».

El llibre ens explica que entre els anys 1.350 i 1.450 en moltes ciutats i pobles sobretot d'Italia i França es van obrir bordells gestionats públicament i finançats a partir d'impostos. A més, ens diu que es van eliminar totes les restriccions que hi havia contra la prostitució, tan de vestimenta com de moviment, ja que les prostitutes podien abordar als seus clients en qualsevol lloc de la ciutat, inclòs davant l'església i durant la misa.
«Incluso la Iglesia llegó a ver la prostitución como una actividad legítima. Se creía que el burdel administrado por el Estado proveía un antídoto contra las prácticas sexuales orgiásticas de las sectas herejes y que era un remedio para la sodomía, así como también un medio para proteger la vida familiar.»

Inclós l'església arribà a veure la prostitució com una activitat legítima en el moment en què veia perillar o trontollar el seu poder. És evident que si observem la història podem veure que sempre des del poder es fan servir mecanismes de control social que permetin mantenir l'ordre patriarcal i del poder establert.

algunes lluites que NO van integrar-se al sistema

A inicis de la década dels setanta a molts països del continent europeu i nord-americà hi va haver un resorgiment d'expressions armades. Les lluites socials havien sofert, durant la dècada anterior, tota una anhelada renovació ideològica que va tenir com a principal frenesí el Maig francès de 1968.

Uns anys abans, la Revolució Hongaresa de 1956 i la seva posterior repressió, va confirmar l'autoritarisme d'una URSS que va veure com les crítiques, fins i tot dins les pròpies files comunistes, s'accentuaren i que propiciarien l'aparició de múltipes tendències que fins al moment s'havien sentit alieanades o havien estat menystingudes i reprimides per la línia oficial. Al mateix temps tot un seguit d'expressions artístiques i intel·lectuals (des dels lletristes, als provos holandesos i posteriorment els situacionistes) amb un ampli grau de poltitització, van aparèixer en escena tot arrossegant a una joventut que començava enarborar una crítica a la vida quotidiana i a dir que «davant la certesa de no morir de gana, no volien morir d'avorriment».

L'estancament i l'immobilisme de les organitzacions sindicals i polítiques, va ser un dels principals focus de crítica de les primeres generacions de lluitadores que no havien patit en la pròpia pell els efectes d'una Segona Guerra Mundial fratricida. Ancorades en l'estructura per l'estructura, en mantenir-se en la legalitat, aquestes organitzacions havien perdut la seva activitat revolucionària tot deixant al marge aquelles iniciatives més combatives que apostaven encara per un enfrontament directe amb el poder en una època en la que perduraven diverses dictadures en el territori europeu.

A l'anarquisme espanyol a l'exili, diversos grups de maquis havien mantingut viva la flama llibertària mitjançant incursions incessants per recuperar diners i dur a terme accions desestabilitzadores encaminades en primer terme (i no només) a la fi del règim. A més a més, la recent victória de la «Revolució Cubana» donava testimoni de la viabilitat de la lluita armada. Les activitats de Quico Sabaté, Ramón Vila Capdevila, Marceli Massana i tants altres, havien aconseguit —potser massa tard—, despertar l'interès de les joventuts (Federación Ibérica de Juventudes Libertarias) per forçar l'aposta confederal per a l'acció armada, tot creant l'organisme de Defensa Interior. Una aposta acceptada a contracor pels germans grans de la CNT i la FAI. Aquestes experiències potser no aconseguiren *a priori* els seu objectius, però certament serviren per reactivar unes lluites que des de feia massa temps es plantejaven defensivament.

La invasió del Vietnam per part d'EUA, va ser un dels factors que esperonà el *boom hippie* i el seu pacifisme exarberat. La difussió de les salvatjades dels yankees a la península asiàtica, la repressió dels estats demòcrates de les lluites estudiantils i l'assimilació del «flower power» per part del capitalisme, van provocar una radicalització de molts sectors que abandonaren l'evasió pacifista de la realitat per centrar-se en l'activisme combatiu.

El Maig del 68 potser va ser el primer espasme d'aquesta radicalització...; i la seva derrota. El detonant d'escissió irreconciliable entre els que van renunciar a tots els seus principis i van acabar assimilats dins els partits i la democràcia, i aquells que van emprendre un camí que sovint va passar per la lluita armada.

Des de l'autonomia obrera de l'any 1969 s'impulsaba el «Mai piu senza fucile» (mai més sense fusell) en referència a la voluntat de sectors obrers de defensar-se de la repressió estatal i de la clara complicitat de l'extrema dreta i la patronal. A la Republica Federal Alemana, nombrosos grups optaren per l'acció directa violenta en els primers passos de les RAF: els *Tupamaros* de Berlin-Occidental o el *Moviment 2 de Juny* («l'estat fóu el primer en disparar», ens recorda el nom d'aquest grup d'agitació armada). El Grup Primer de Maig, una coordinadora de grups d'afinitat que mantenia part del llegat i que les relacions forjades durant l'activitat de Defensa Interior i duien a terme múltiples accions arreu del territori europeu. I a la tradicionalista i encarcarada Anglaterra, les bombes d'una corrosiva Angry Brigade començaven a inquietar a *l'establishment* i a Scotland Yard. Fins i tot, en ple cor de l'imperi nord-americá, retronaven les accions directes de Black Panther Party o els Weathermen Underground.

És en aquest context i malgrat la idiosincràcia particular de l'estat espanyol, sota la dictadura franquista, que emergeixen tot un seguit de grups formats principalment per joves espanyols i francesos que optaren per un enfrontament directe no només amb les autoritats i l'economia franquista, sinó també contra les cúpules sindicals i el partidisme polític que comencaven a gestar ja la transició suposadament pacífica cap a la democràcia de pandereta actual.

El MIL sorgí a inicis dels setanta conformat per joves forjats a les lluites hereves del Maig francès, de les lluites de les primeres i encara independents Comissions Obreres, apostant obertament pel consellisme obrer o el comunisme consellista. Aprofitant el llegat, les armes i l'experiència d'antics resistents anarquistes i antifranquistes, van dur a terme nombroses expropiacions bancàries que finançarien publicacions d'escrits crítics i també servirien per mantenir diverses vagues. Pretenien radicalitzar i esmolar els discursos perquè es tintéssin d'una projectualitat revolucionàira i evitar, precisament, que les lluites se centréssin en l'assoliment de la democràcia.

La repressió contra les membres del MIL (Movimento Ibérico de Liberación), es desfermà just abans que ella mateixa dictaminès la seva autodissolució. Autodissolució originada per la divisió entre els qui pretenien apostar obertament per una lluita armada més ofensiva i les qui preferien reprendre l'activitat dins les fàbriques i les universitats d'on s'havíen hagut d'allunyar a causa de la clandestinitat. Amb pràcticament tots els seus membres empresonats, la resta exiliats i amb l'execució de Salvador Puig Antich, es va posar fi a aquesta interessant experiència que mai no hauria volgut veure's a si mateixa com una organització armada. Posteriorment, als inicis del 1974 i davant la possibilitat que dos membres del MIL (Oriol Solé i Josep Lluis Pons) fóssin executats pel règim franquista, sorgiren els GARI (Grups d'Acció Revolucionária Internacionalista), format per exmembres del MIL, del Grup Primer de Maig i de diversos grups autònoms com els «Grupos Autónomos Incontrolados». Aquesta coordinadora de grups d'acció, va centrar les seves activitats en accions que poséssin en entredit la dictadura espanyola (bombes en institucions i ambaixades, segrestos de figures col·laboradores del règim o sabotatges a trens que anàven en direcció a l'estat espanyol. Mai no van provocar danys a persones.

El 1977 es va començar a gestar en territori francès «Action directe» (AD), format precisament per exmembres dels GARI acabats de sortir de la presó i per expartíceps dels NAPAP (Grups Armats per l'Autonomia Popular) que van apostar per una coordinació politicomilitar del moviment autònom del 1979. Les seves activitats se centraven en la lluita antiimperialista i per la defensa del proletariat. Van perdurar fins a les darreries de 1987 quan alguns dels seus principals impulsors van ser detinguts i empresonats.

"espero que això peti aviat, i jo estigui ben a la vora i preparat: *être près et être prêt*"

Jann-Marc Rouillan, guerriller del MIL, dels GARI i d'Action Directe
Entrevista duta a terme pel «grupu de xoc»
Provence, agost de 2012

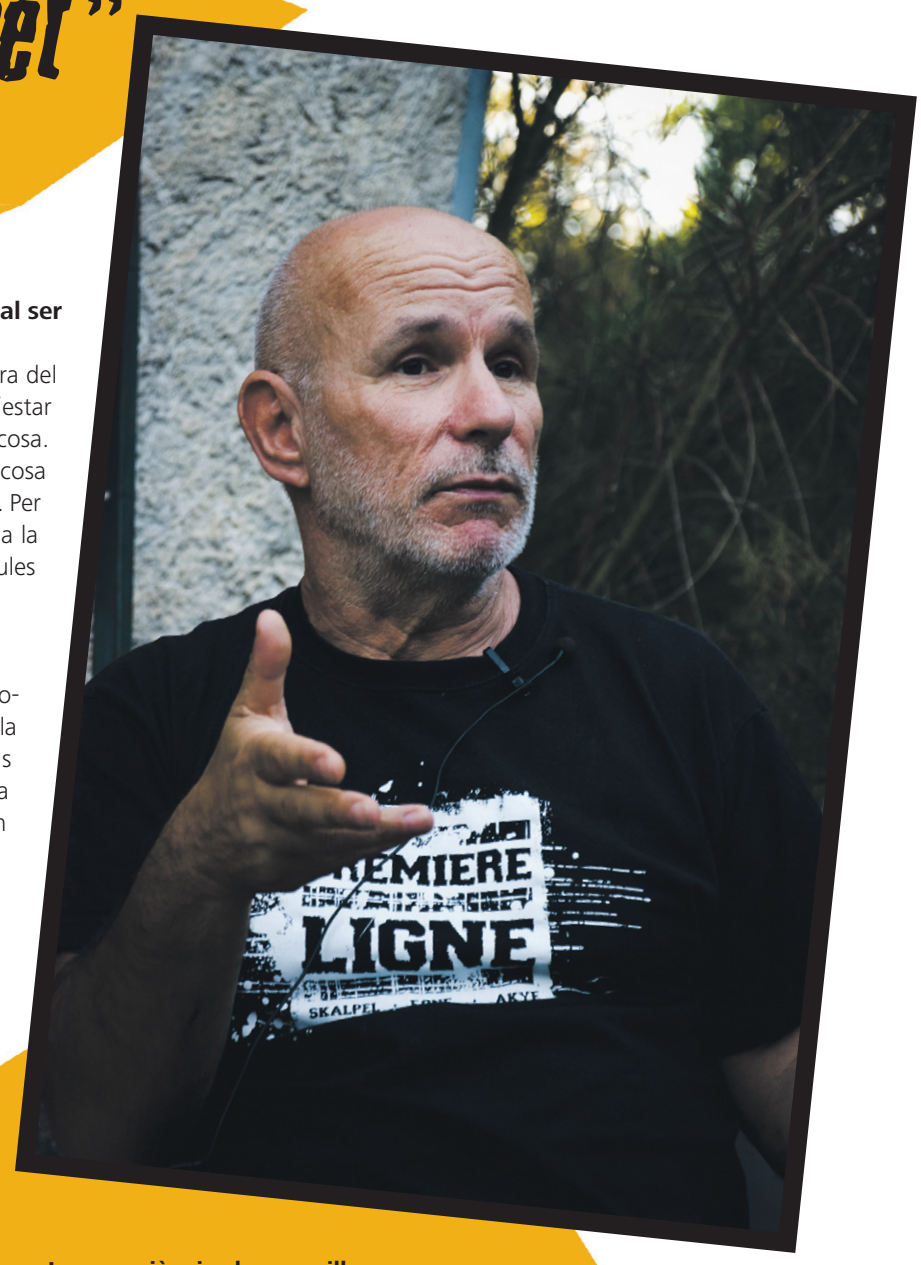

En un lloc de la Provence hi viu un llegendari guerriller, sobrevivent de moltes batalles. Jann-Marc Rouillan va formar part del nucli fundador de diversos grups autònoms i armats: el MIL, els GARI i d'Action Directe. Ara es troba en llibertat condicional, després de complir un quart de segle a la presó, dels quals deu en aïllament. Viu en un xalet a la part alta del poble, solejat, amb vista als Alps. L'entrevistem després d'un bon àpat de retrobada acompanyat d'abundant vi, i l'absenta que li hem portat. No pot parlar d'Action Directe, de les accions per les quals va ser condemnat. El nostre amic té uns seixanta anys, és de complexió forta i està en forma, té una gran memòria i és amic de les revolucions i de la vida clandestina. Es considera fronterer, del Pirineu. És una persona amb una gran formació pràctica i intel·lectual sobre tot allò relatiu a les revolucions, és un heterodox y un provocador. Ha esdevingut un escriptor de culte. El Jann-Marc viu amb Marie Claire Cordat, una artista transgressora, creativa i provocadora que pinta i fa *happenings* d'impacte nacional, ha treballat també amb la Fura dels baus.

Fruit d'aquesta llarguíssima conversa, hem publicat una entrevista de dues pàgines al *Catalunya*. Al *PÈSOL NEGRE* en publiquem tres i mirem de treure temes que no apareixen al *Catalunya* a fi que siguin entrevistes complementàries.

Ens alegrem de veure't fora de la presó. Com va la teva vida fora?
No ho sé. Bé, això no és una pregunta fàcil. No ho puc dir, perquè l'essencial de la vida de les persones, què és? Sóc jo ara qui et qüestiono...

L'essencial de la vida és ser lliure, ser conscient...
... Tu ets lliure? Creus que ets lliure?
No, no. Estic condicionat per...
Així que... no em preguntis si sóc lliure. Jo era lliure, quan lluitava per la llibertat. Ara sóc menys lliure.

Però ara et déus sentir més lliure que quan estaves a la presó?
Això depèn. Depèn del teu esperit. Si els afrontes permanentment ets molt més lliure que si t'oblides que l'essencial és l'enfrontament. La vida és també un narcòtic molt poderós, és a dir, que un s'oblida de l'essencial, del perquè de la seva existència. Et pots creure lliure i no ser-ho en absolut. I per què? Perquè t'allunyes del teu objectiu. La qüestió és saber si actualment m'allunyo del meu objectiu? No ho sé. I jo preferiria veritablement ser lliure a les barricades o enmig d'un moviment extremadament ofensiu. Allà trobaria el sentit de la llibertat.

Creus que el veurem aquest moviment ofensiu?
Sí. L'esperem tots i totes. Tinc una terrible desesperança i al mateix temps una formidable esperança que esclatarà.

Ens animes i ens dónes aire! Però dius que estem sota hipnosi...
Sí, tots i totes. Igual els militants i els que es creuen que són molt conscients d'allò que passa. Creus que els bons moments són bons moments? Què és un bon moment? Lenin deia que la revolució és la festa dels treballadors. Doncs, l'alegria, el bon viure, és la revolució. Quan un es troba en les classes oprimides, les alegries i satisfaccions intenses estan en la revolta. Tota persona que ha participat en una insurrecció, als moviments dels anys setanta, i tota persona que ha participat en els temps de la guerrilla, saben molt bé que s'arriba a moments de felicitat intensa, afrontant l'enemic.

Llavors, quin és l'objectiu? Has dit que cal ser conscient de l'objectiu...
Jo sé quin és l'objectiu: cal estar ben a la vora del moment i del lloc on esdevindrà. Hem d'estar preparats a tota hora. Ha de passar alguna cosa. El veritable moment en el què passa alguna cosa d'essencial és quan es capgira l'ordre social. Per això, al fons de mi, jo vull estar-hi el més a la vora possible i ben preparat (joc de paraules être près et être prêt).

Els teus pares a què es dedicaven?
El meu pare era professor d'institut, progressista del socialisme revolucionari. I la mare s'ocupava de la casa i d'educar als fills. Puc dir que vaig tenir una infància feliç. I considero que vaig estar ben educat per no ser sotmès a l'ordre existent.

Com t'has format, a part d'aquesta bona educació dels teus pares?
Format?! Formatejat! Tu vols dir com m'he formatejat? És molt fàcil. Vaig tenir una gran sort als 16 anys. M'arriben dues coses: la música anglesa de l'època, al començament dels anys seixanta, i el maig del 68. Jo tenia 16 anys. T'imagines?!

Quin tipus de música t'agradava?
La música de Londres, Swinging London, Rolling Stone, Neil Young, una música carregada d'electricitat comparada a l'antiga música de l'època. Era anunciadora dels aixecaments dels antiautoritaris, dels joves, i qüestionava totes les relacions socials del sistema.

I després dels 16 anys, quines altres experiències deformatives?
Vaig tenir la gran sort de viure a Tolosa, que era la capital de la segona Espanya, la capital dels rojos. Jo dic «rojo» perquè aquest és el terme. Els anarquistes també hi eren, i entre ells es deien «rojos», ja que havien agafat l'insult dels feixistes i dels nacionals, que els deien «els rojos». Havien prés aquesta etiqueta com es pot prendre la de «terroristes» i revertir-la. Durant el maig 68 em comprometo en un moviment revolucionari i tinc l'oportunitat de conèixer persones que havien fet la revolució. Una gran sort en comparació a molts companys francesos que parlaven molt de revolució, però que no havien pogut parlar amb persones que l'havien viscut. La veritable sort fou aquesta oportunitat. Ho puc dir: en comparació amb els altres companys del MIL en la consciència de l'enfrontament que va arribar a Barcelona, nosaltres estàvem més formats que els de l'interior. Els de l'interior miraven París, Nanterre, la Sorbona i reproduïen els conceptes d'extrema esquerra. Mentre que Cricri i els companys formats a Tolosa ens consideràvem guerrillers, i per tant posàvem menys problemes en relació amb l'acció armada. Ho teníem més fàcil que els de l'interior.

La consciència de guerrillers d'on prové?
Dels vells espanyols exiliats, dels maquis. Cricri tenia un oncle, que havia estat a la partida d'en Massana, que l'orientava i assessorava cada vegada que el veia: «Si vas a Barcelona fes això i això altre, ves en compte, vesteix-te bé, etc. Una memòria de lluita que els de l'interior no tenien.

Saps el nom de l'oncle?
Es deia Torres. Era joier a Andorra. Estava lligat al Massana amb les accions i les relacions del costat d'Andorra. Era originari de Lleida com el Cricri.

Aleshores podem dir que hi ha un nexe d'unió entre els maquis i el MIL?
Exactament. Nosaltres érem anarquistes i vam imposar en la revista del MIL un text sobre Sabaté.

... quan dius nosaltres, et refereixes als francesos del MIL?
Nosaltres no érem francesos.... Érem els de l'exterior! És molt important aquesta incomprensió perquè no es pot imaginar el rebuig de la guerra civil. La primera vegada que vam arribar a Barcelona, li vaig dir al Diaz, un militant del GOA (Grup Obrer Autònom) molt conegut i que escrivia, li vaig dir: «jo sóc anarquista». La seva cara va reflectir un moment de terror, una cosa terrible. La CNT era una cosa del passat. Només hi havia el grup de llibertaris a la Universitat Central, i ni tan sols assumien la paraula anarquista. La història es reescriu. Bé, nosaltres érem anarquistes i no obstant això trobaves guerrillers, anarquistes i comunistes al bar, a les famílies d'amics, per exemple, el pare d'Henry. Era el nostre quotidià. Una immensa sort comparat a d'altres companys del MIL que tenien molta ideologia al cap. Però no podíem imposar-nos.

I què podíeu haver fet?
Hauríem d'haver fet una guerrilla extremament dura, el màxim possible. Fixa't. Les vacil·lacions per l'execució de Creix. Hauria hagut de donar un bon cop sobre la taula i dir: «Si no fem això no val la pena que continuem». Si s'és un grup clandestí i es tenen els mitjans, i no es fan les accions que són de la teva responsabilitat històrica, passes al costat de les coses.

Per què Creix?
Creix era un torturador cruel de detinguts polítics, un comissari de la temible BPS (Brigada Político-Social). Després de l'execució d'en Manzanas, va provocar tot de detencions al País Basc. Fou pilar en el procés de Burgos a etarres i el responsable de la repressió i de la mort d'obrers a Granada. Creix venia regularment a Catalunya. Puig va aconseguir la informació i era un objectiu important en aquell moment del franquisme.

El pas a la lluita armada, representa canvis, com ho vas viure?
Naturalment. No fas el pas a la lluita armada perquè un bon dia et dius: «Això de les armes és maco, vull anar amb una pistola a la cintura». Va venir de manera natural en la progressió de la nostra implicació en la lluita. No crec que fos important, però sí un pas essencial a fer en la dictadura. Les persones que et diuen: «jo era un resistent antifranquista» però que no es van implicar més en la lluita em deixen un regust aspre. Jo prefereixo mirar el costat revolucionari.

En els teus tres llibres De Memòria sorprèn que tingueu consciència històrica de cada moment que vivíeu . Dius que no éreu innocents en parlar de Puig Antich.
Comprenc que la família hagi fet tot de coses sobre una persona que no coneixien. Perquè no coneixien el Salvador clandestí: una persona intel·ligent, conscient, polititzada, que sabia el què feia. Me'n recordo molt bé d'una conversa on parlava de la seva pròpia execució. Cal tenir en compte que nosaltres érem clandestins sense interrupció i arriscàvem la vida contínuament, a cada viatge, a la carretera, en el pas de fronteres, en cada acció, com els maquis.

Com expliques «El dol de la innocència», subtítol del llibre De memòria II(1)?
Estem formatejats pel sistema. Un acaba creient en el sistema. Amb la història del MIL saps el què t'espera. Saps que tens un enemic davant que no et farà cap regal, etc. I un acaba per creure's que els burgesos no són tan dolents com els pinten. Sempre es tenen il·lusions sobre el sistema, inclús els qui combatem. És per això que el dol de la innocència és un fet. Quan un camarada pròxim és executat, és un fet que et marca. Després en cada combat m'he repetit sempre «la mort està present», i és que és difícil tenir consciència de la mort quan s'està compromès en una lluita revolucionària.

Com vivies aquesta presència de la mort?
L'aprenentatge fou difícil. I per tant són anys que vam gaudir a fons, totalment feliços.

Anys difícils i feliços
Sí. No és contradictori. Tornem allò que deia al començament de la nostra conversa. Quan vaig escriure a Michel dient-li que escrivia el llibre dels GARI, em va respondre: «Fou l'any més feliç de la meva vida». I tanmateix va acabar a la presó. Els anys de lluita, marquen.

Escrius molt bé. Els teus llibres enganxen, ets un autor de culte i ens preguntem si et consideres més brillant amb les pistoles o amb la ploma.
D'entrada és indissociable. Sense les pistoles, no hi hagués hagut la ploma... No sé si sóc competent. No és la qüestió. L'escriptura per l'escriptura no existeix.

Algunes lectores et retreuen algunes frases teves com a masclistes...
Això és cert. Sóc hereu d'un vell moviment revolucionari que era bastant fal·locràtic. Se'm retreu que descric les dones, però no els homes. Us heu d'adonar que es tracta de l'escriptura d'un pres. Estic en una cel·la i tinc dret a la fantasia. M'he passat vint-i-cinc anys en una cel·la i no tinc la mateixa relació amb les dones que algú qui en la seva militància de tots els dies es troba amb trenta dones. M'escridassen: «tio, exageres!". En el llibre La part dels llops vaig decidir que la muntanya, els Pirineus, eren el subjecte i el tema; descric els arbres i les muntanyes. Sóc un presoner que somnia que camina per la muntanya. Però en canvi ningú m'ha criticat dient-me: «Exageres amb les teves descripcions de la muntanya!" Amb les dones és el mateix. Sóc un presoner que escriu els propis fantasmes.

En el primer llibre fent la seguretat d'una reunió feminista els retreus «ni un trist petó»
Descric una cosa fal·locràtica. El moviment de dones fa una reunió a la Universitat, que és la primera reunió a Tolosa. Elles decideixen no deixar entrar els homes però al mateix temps demanen tenir una protecció. Elles ho demanen a un grup que no està massa compromès amb ningú, un grup format essencialment per jovenets de 16 i 17 anys, militaristes en el sentit de barallar-se tot el dia. I aquests joves no coneixien la revolució feminista. Nosaltres és veritat estàvem emprenyats ja que no podíem entrar, no podíem escoltar. Aleshores espiàvem pel pany. En aquell temps en les lluites violentes, no hi participaven dones. És la veritat.

"El veritable moment en que passa alguna cosa essencial és quan es capgira l'ordre social"

Quin és el fil conductor de la trilogia De Memòria?
La història són els companys de batxillerat que comencen i que acaben en una organització de lluita armada a França. És la seva història de vida, la seva evolució. I al mateix temps el que vull retransmetre és l'època. I no vull seguir la cronologia exacte dels fets. No vull mirar els arxius. Vull retransmetre el que em queda a la memòria. Escric el nostre estat d'ànim en les tres novel·les. No fet darrere fet. Per exemple, sóc incapaç de dir de memòria, quan ens vam veure a Brussel·les, el dia del cotxe bomba, quin cotxe conduïes?

Conduïa el segon.
La DS?

No ho recordo. Sols que eren cotxes robats a Holanda. Tu anaves darrere i m'anaves orientant. També recordo que quan vas treure el seguro de la bomba estàvem tots allà, innecessàriament, mirant com ho feies, malgrat que ens deies que podia explotar.
Veus. No recordo el cotxe que conduïes. Però tinc al cap tota l'operació, les reunions que fèiem, què dèiem, i la consciència d'allò que fèiem. Algunes coses se m'han esborrat, però la meva transcripció es basa en els fets que recordo.

Tinc la sort en relació amb la memòria d'haver estar molts anys a la presó, i d'haver retingut, com els poetes en les presons turques, que aprenien els poemes de memòria per recordar-se de les persones que havien estat amb ells.

En el llibre De memòria II expliques com anècdota que us van demanar de finançar l'Assemblea de Catalunya, i us van proposar d'oferir-vos informació d'un cop per aconseguir diners. Hi va haver debat al grup? Com veuries una proposta en la conjuntura actual?
Per part d'ells seria impossible ara. Però abans... hi havia els tres germans Solé a l'organització, un cosí Solé i l'oncle, Solé Sabaris, que era malgrat tot un dels grans capitostos dels socialistes, de la tendència una mica a l'esquerra. Hi havia contacte amb l'Assemblea de Catalunya. I la persona que era el representant del MIL era en Puig, ja que el trobàvem el més tranquil, per això el seu nom de guerra fou durant un temps «el diplomàtic». Gent com els de l'Assemblea de Catalunya simulen ser persones que tenen por del terrorisme, però al mateix ens proposaven cops a fer. Avui els agafen directament dels seus amics banquers.

Coneixes bé la zona de Berga i de Manresa. Què recordes d'aquests llocs?
És estrany. Berga m'ha quedat en el record d'un color ocre. A l'hivern i a l'estiu el mateix color; ocre. A Berga vam estar a punt de fer-nos matar en un control de la guàrdia civil. Vaig demanar als dos germans Solé si coneixien la carretera direcció a Cardona. «Sí, sí, hi ha una sortida més avall». Vam agafar una carretera per la muntanya en lloc d'anar directe per la vall.

Com va anar això que van estar a punt de fer-vos matar?
Baixàvem de Bellver de Cerdanya, cap a Cardona pel coll. Nosaltres no pensàvem que la guàrdia civil ens podia esperar a Berga. I de fet sí, havien fet un control a Berga, sens dubte una tàctica de l'antic temps, un reflex antiguerrilla. Quan preníem petites carreteres, o camins de terra, els trobàvem amb més facilitat que quan preníem la general. Ells caminaven per la muntanya.

I al control a Berga què va passar?
Jo estava en el seient de darrere. Conduia l'Oriol(1) i el Sancho(2) al costat, o l'inrevés. Jo tenia una vella metralleta de la guàrdia civil, un naranjero. I la guàrdia civil tenia una metralleta Z-45. Ens van veure arribar i ens van dir alguna cosa, tot seguit, un va agafar la metralleta i la va aixecar cap a nosaltres. Van fer un pas endavant i mentre jo treia la metralleta, un camió molt gran es va interposar entre ells i nosaltres. Un gran semiremolc que va prendre la carretera normal i va permetre que giréssim a la dreta i escapéssim del control de la policia, que estava únicament en el revolt a l'esquerra. Això em va marcar. Si torno a Berga, me'n recordaré exactament del revolt. El poble estava darrera nosaltres. I hi havia un trencant que anava a Cardona.

"Si oblides que l'essencial és l'enfrontament, ets menys lliure"

Vas estar deu anys en aïllament. Com es pot suportar això?
Jo també m'ho pregunto! L'única manera és la resistència.

En cada llibre ets el sobrevivent.
He passat a la vora de la mort diverses vegades. Tenia capacitats físiques. No força, però era espavilat. Saps? Al MIL em deien: «Tu seràs el primer que mataran» ja que prenia massa risc, ja que no comptava, no calculava. Jo estava en el moviment guerriller, era una altra historia. Ells constataven que prenia molt risc, però jo deia «jo prenc menys riscos que qui espera a casa». I efectivament així va passar. Cal ser precís, tècnic i al mateix temps no calcular.

Com veus la lluita armada, ahir, avui. Les condicions objectives, subjectives?
El què ha quedat demostrat a Grècia és que quan hi ha un poble que es posa en moviment a nivell de masses, desafiant al sistema, hi ha una resposta de grups armats. Així que aquesta qüestió ja està clara: si hi ha una contestació, apareixeran les armes. Ells ens van derrotar militarment, però no ens han guanyat políticament. Això és clar. Hi ha les condicions objectives per a la represa de la lluita armada, sí. Hi ha una repressió i opressió tal, que justifica un replantejament del monopoli de la violència per part de l'Estat. És obvi. Però no hi ha, almenys a França, condicions subjectives per a la represa de la lluita armada, perquè la lluita armada no és el resultat de tres o quatre persones que volen fer operacions molt espectaculars. No es tracta d'això. La lluita armada és una part del moviment revolucionari que es posa davant en l'acció. És només una part d'aquest moviment.

La lluita armada és doncs una expressió més?
Una expressió estratègica. Quan parlem d'expressió estratègica és en referència al moviment anarquista. Si el proletariat de Barcelona va poder en unes poques hores prendre les armes, com van fer Ascaso, Durruti, i aconseguir una insurrecció armada, és perquè aquests individus i militants portaven deu anys d'experiències fabuloses: temptatives d'insurrecció i operacions de guerrilla urbana. Tenien experiència. Si dius que la revolució tindrà lloc desprès d'un enfrontament armat, l'aventurisme no és dels qui es preparen, els que acumulen experiències, els que preparen el poble, els que assagen petits cops per veure com reacciona el sistema, si té la capacitat de contrarestar fets d'aquest tipus,etc. El veritable aventurisme és dir: "la revolució serà un enfrontament armat" i no fer res perquè això arribi. I distribuir propaganda esperant fins a l'últim moment. Això és l'aventurisme. Quan veus el grup «Nosotros» i la FAI com van preparar el 19 de juliol, se sap que foren conseqüents des d'un punt de vista revolucionari. Ells creien en la insurrecció i no van parar de preparar-la acumulant experiències. Això és important.

Tu tractes en els teus llibres la violència d'una manera normal, sense fer-ne apologia.
El problema de la lluita armada és que tothom en discutia, els maoistes, els troskistes. Tots en discutien. Era evident la lluita armada. L'únic problema era que ells en discutien més que nosaltres.

A la presó has après molt sobre la condició humana, sobre els torturadors i els torturats.
Ara comprenc, per exemple, com un home pot ser torturador, ho comprenc, això no vol dir que ho accepti, comprenc com algú per un salari és capaç de matar a algú. És molt fàcil, des del moment que et poses al costat de l'ordre. No hi ha límits. Per exemple, avui a un vigilant de presó li diuen: «heu de pujar en un tren aquest vespre presoners cap a Alemanya» i només hi haurà un vigilant de tan en tan que refusarà. Els altres et pugen en el tren dient: «no és greu, no passarà res, podeu estar tranquils». Comprenc el guàrdia mòbil que va enviar els jueus a Alemanya. Veig el procés mental que els condueix a obeir amb una naturalitat abismosa. I també de l'altre costat he vist que la submissió pot arribar molt lluny. Jo ho he vist en les centrals de seguretat, on la relació de vigilant i presoner és molt clara: estan allà per eliminar-te. Hi havia gàngsters que quan anaven al taller, es paraven davant la garita i deien: «Us he fet un petit pastís i un cafè. Està damunt la taula». Anava a treballar a la presó i abans havia preparat un pastís i un cafè pel vigilant de la galeria! Els que critiquen els presoners quan es revolten són en primer lloc presoners.

Això és igual a fora...
Sí, però dins va molt més lluny. Se sap que el vigilant de la presó està preparat per matar-te. Fora tenen més la possibilitat de desertar. En canvi per un vigilant, marxar, deixar la feina, és un acte massa fort per ells. A fora hi ha sempre la possibilitat de dir: «a mi no em paguen per fer això». He viscut revoltes i temptatives de fuga on els vigilants han matat presoners. Després tenen depressions nervioses, fan sis mesos d'hospital, però en el moment maten al presoner.

Què en penses de la presó?
La presó és l'amenaça permanent dintre la societat capitalista. La presó està lligada al capitalisme. Avui quasi la totalitat dels presoners podrien estar fora. Hi ha mitjans tècnics com la polsera. Jo estic també contra la polsera, però podrien estar fora. La polsera és insostenible, ho dic per experiència. Se sent una pressió molt forta. És un control electrònic en tot moment, una forma d'opressió, però és millor que la presó. Jo sóc abolicionista. La presó és l'arma de la lluita contra els pobres. La presó és l'amenaça als resistents. Jo no vull solucions a la presó. No vull participar en absolut a fer una nova presó. No vull, sobretot, millorar-la. És un principi. És com el treball assalariat. No vull millorar-lo com ho fan els sindicalistes.

Què en penses del treball assalariat?
A la presó? Mai hi he treballat.

I els teus pares no et deien que calia treballar?
No. Els anarquistes espanyols, sí. Sempre m'han repetit que calia treballar, que era essencial, que no s'havia de fumar, ni beure alcohol, ni prendre drogues, però que calia treballar. Queda clar quan escoltes al Lucio: "Cal treballar sinó ets un paràsit social, un bohemi".

I què en penses del treball assalariat?
Estic contra el treball assalariat, estic per la seva abolició.

Però cal tenir diners per ser autònom i normalment s'obtenen del treball.
Accepto totalment que les persones treballin. En quan a mi, em vaig dir que no treballaria en la meva vida. No he estat mai assalariat fins ara, un any vaig estar contractat en una empresa per tenir accés a la llibertat condicional. És molt simple. Jo no he estat mai en la situació de trobar-me en l'obligació, o inclús en la necessitat, de treballar. Quan no estava a la presó, estava a la guerrilla o en la clandestinitat. Era també un rebuig al treball des del principi. Sobretot els de Tolosa no volíem treball. Dels companys de batxillerat, cap havia pensat que acabaria treballant. Hi havia un rebuig clar i net al treball. Era ideològic: nosaltres no treballarem.

Com valores els teus anys de lluita. Quins sentiments et generen?
Jo sóc molt feliç de la meva vida passada. Molt feliç! Per exemple, podia haver mort a Berga, al Pirineu, executat a Espanya. Encara estic viu. I no veig quina altra cosa podria haver fet. No em veig com a treballador de correus, ni com a diputat, això impossible, ni com a professor, ni...

... I com a escriptor?
No, tampoc. Abans que res un militant.

I el militantisme no és una professió?
Jo sóc un militant professional, com Durruti. N'hi havia molts de revolucionaris professionals en l'anarquisme. Sinó, no hi hagués hagut la revolució del 36.

I el penediment més important de la teva vida quin és?
Per exemple, acabo el llibre De memòria III amb un penediment: vam anar a Madrid a preparar l'operació contra Arias Navarro. Vam ser delatats pel «Barbas», l'antic dirigent de transports de la CNT de Barcelona, que era un infiltrat de la policia...

...Ens pots explicar aquesta història, ja que el llibre no ha estat publicat encara a Espanya.
Eren fets del 77, ja mort Franco. Vam trobar Arias Navarro en la primera fase de transició. Just després de l'indult. Hi havia grups autònoms a Madrid, Barcelona. Algú ens diu que sap on localitzar a Arias Navarro. Treballava al carrer Atocha. Ens donen la informació a Tolosa. T'imagines? La localització d'Arias Navarro! El Botxí de Màlaga, un torturador i moltes coses més. I nosaltres diem: «Endavant. No només pel Puig. Hi anem, ho fem i ens la juguem!"Això volia dir que ja estem en una altra lògica, una lògica de guerrilla. Havíem fet un salt. Així, la historia dels estudiants de batxillerat que progressen amb els anys s'ha acabat. Fi de la trilogia. Hem arribat a la maduresa, a l'acompliment. Estem madurs. La història dels GARI és una història molt bella.

Com va la teva malaltia rara?
És una malaltia minoritària. Jo sempre he sigut minoritari, i per tant vaig agafar una malaltia molt minoritària. Som unes deu persones al món que la tenim.

I a nivell jurídic, quina és la teva situació?
Estic en llibertat condicional. I quines són les condicions? Assignació de residència. Obligació de treball i com que avui hi ha crisi, no tothom té treball. I sobretot un control minuciós de les meves activitats i d'allò que dic. La nostra història ha marcat aquest país. Volen que quedi tan silenciat com sigui possible. Com la guerra d'Algèria.

Notes:
(1) Oriol Solé Sugranyes. Militant fundador del MIL, executat per la guàrdia civil desprès d'escapar-se de la presó en veure que el Rei no donava l'amnistia als presos polítics que van lluitar amb valentia contra la dictadura.

(2) És el nom de guerra de Jordi Solé Sugranyes. Militant del MIL.

I visqueren felices... imaginar per viure

Feliciana
Barcelona, octubre de 2012

El projecte «I visqueren felices» s'adreça a lesbianes, trans i dones en general amb la finalitat que participin en la creació d'un recull de relats lèsbics amb final feliç. D'aquesta manera, volem contribuir a transformar l'imaginari col·lectiu fent circular una visió més diversa i positiva del món lèsbic.

Tot allò que no som capaces d'imaginar, tampoc no som capaces de viure-ho. Imaginem una realitat nova, una vivència nova, una manera també nova de relacionar-nos amb els altres, amb les altres. La intuïm, la creiem possible, potser hi somiem. Però no sabem posar-hi nom. Hi ha el perill, llavors, que el nostre imaginari particular no arribi mai a convertir-se en un imaginari col·lectiu, i encara menys en una realitat de carn i ossos, possible de ser viscuda a través del cos en una cruïlla determinada del temps i de l'espai; que en acabat la tinguem per una quimera o un pensament bonic on podem arrecerar-nos quan van maldades, però sense creure-hi. És per això que hem sentit més d'una vegada una necessitat molt profunda d'anar a buscar les paraules que confirmin el somni, que hi donin consistència. I anem a buscar històries que parlin del que imaginem, que emmirallin el nostre desig, que ens confirmin que pot ser possible, que pot ser probable, que pot ser. Que pot existir.

D'aquesta intuïció, o convicció profunda per a algunes, neix el projecte «I visqueren felices». Trobàvem a faltar una representació més àmplia de les dones lesbianes, més diversa i positiva, i volíem llegir històries de dones que gaudeixen, que aprenen de les experiències que viuen, que ploren però que també riuen, que lluiten, que s'estimen, que se'n surten. Volíem llegir històries que ens fessin possible imaginar finals feliços, continuacions felices, estones felices en relació amb altres dones. I buscant, buscant, no trobàvem gaires històries d'aquesta mena i tampoc no ens acabàvem de sentir representades pels relats que llegíem.

Escriure relats per crear un imaginari nou

El projecte «I visqueren felices» és un projecte autogestionat de creació literària en català adreçat a lesbianes, trans i dones en general, que vol promoure una visió diferent de les relacions entre lesbianes. Des de sempre, el patriarcat ha temut les relacions entre dones perquè s'escapen del seu control, perquè creen un simbòlic lliure. No és estrany que durant segles s'hagi estès una visió que percep les relacions entre dones com conflictives i complicades, i que estimula la competitivitat i la rivalitat entre elles. En aquest marc, el lesbianisme visible fa trontollar tots els esquemes, perquè demostra que les dones no necessiten un home per tenir una vida completa i sexualment activa, i perquè obren una política sexual lliure. «Obren» en el sentit d'«obrir» i d'"obrar": obrir horitzons i obrar un imaginari nou, una diferent manera de percebre la realitat.

Per això animem lesbianes, trans i dones en general a escriure i enviar-nos relats que continguin necessàriament aquests dos elements: que hi surtin personatges lèsbics i que tinguin un final feliç. No cal que siguin històries d'amor. I si ho són, animem també a reinventar els paràmetres de l'amor romàntic.

Un projecte transversal: també als instituts

Vivim en un Estat en què hi ha lleis teòriques que protegeixen la diversitat sexual, però això no vol dir que garanteixin la llibertat total de les persones de viure les relacions afectives i sexuals consentides de la manera que elles decideixin viure-les. Només cal entrar a les aules d'un institut de secundària per adonar-nos que les relacions homosexuals encara no es poden viure socialment amb la mateixa llibertat que les relacions heterosexuals. La reivindicació dels drets socials, doncs, és importantíssima, però no suficient. L'educació afectiva i sexual és la base que garanteix la llibertat individual de viure les relacions consentides sense que la societat les jutgi, les rebutgi, les escarneixi o les invisibilitzi.

Podeu enviar contes escrits o il·lustrats, còmics o fotonovel·les. Els relats no cal que siguin històries d'amor.

El projecte «I visqueren felices», doncs, va néixer ja amb la intenció d'arribar als instituts i promoure entre les adolescents l'escriptura creativa en català des d'aquesta perspectiva de positivitat a l'hora de crear relats lèsbics amb finals feliços. La difusió del projecte als instituts ja ha començat, i esperem rebre contes, narracions il·lustrades, còmics o fotonovel·les també de dones, lesbianes i trans menors de 18 anys.

Com participar-hi?

Si voleu participar en el projecte, podeu fer-ho de diverses maneres: escrivint un conte i enviant-nos-el, fent difusió del projecte a la gent del vostre entorn i, si treballeu a un institut, convencent les vostres alumnes perquè enviïn contes. El termini per enviar els relats és el 8 de febrer.

Els contes seleccionats es publicaran en un volum col·lectiu i les autores rebran un lot de llibres i altres productes culturals de regal.

Trobareu les bases per participar-hi, alguns contes i la resta d'informació al bloc del projecte:
http://ivisquerenfelices.blogspot.com/

La guerra dels «Drones» d'Obama

Ali Bei
Manresa, novembre de 2012

Al 2011 les revoltes de Tunícia i Egipte es van extendre per un gran número de països musulmans i àrabs, en el que va ser conegut com la Primavera àrab. En diversos països les revoltes van degenerar en guerres civils com Líbia o després Síria. Parlarem, en aquest número del *Pèsol*, del cas del Iemen, possiblement el menys conegut de tots.

La República del Iemen està localitzada al sud de la península arábiga, al sud d'Aràbia Saudita. És un país unificat només des de 1990. Abans estava dividit en dos estats, un al nord i l'altre al sud. Durant la guerra freda Iemen del Sud va caure sota la influència soviètica, mentre que el nord va ser sempre prooccidental, tot i que amb certes influències de l'Iran, perquè al nord hi ha molta població chiíta. Desprès de la caiguda del mur de Berlín, els dos estats es van a unificar sota el control del nord. Al 1994, aquesta hegemonia va ser disputada en una guerra civil, que va guanyar el nord.

Al 2011 el president del país era Ali Abdullah Saleh, ja portava 30 anys al poder. El seu govern sempre va dependre bastant d'Aràbia Saudita i de Qatar, que conformaren el Consell de Cooperació del Golf (CCG), que és un poder regional basat en el poder del petroli. I ara que Europa i els Estats Units estàn patint la crisi, aquest poder d'alguna s'ha convertit en un balanç contra la influència d'Iran entre els àrabs.

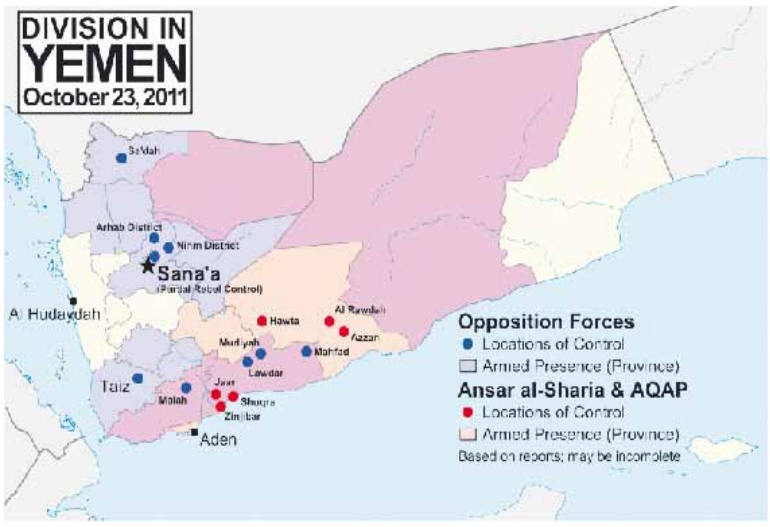

Aproximadament des de l'any 2000, venen operant milícies islamistes armades del grup conegut com Al Qaeda de la Península Aràbiga (AQPA). Aquest grup (o altres, ja que a Occident ens prenem als islamistes com si fossin tots iguals) va portar a terme diversos atemptats contra els Estats Units, com l'atac al 2000 contra el portaavions USS Cole, o contra l'embaixada nordamericana al Iemen al 2008. El govern iemení, va començar a combatre als islamistes amb l'exèrcit des de finals de 2009. Des de llavors la guerra va escalar passant d'uns onze xocs a l'hivern de 2009-2010 a autèntiques batalles pel control de ciutats petites com Lawdar, Zinjibar o Huta, al sud del país. Aquestes batalles van projectar la força dels islamistes, i davant del penós estat económic de les regions rurals del Iemen, els van proporcionar nombrosos voluntaris.

Un altre factor d'inestabilitat al Iemen, és la situació del nord. Amb la frontera amb Aràbia es troben diverses tribus chiítes que sovint es vinculen amb Iran o amb la milícia libanesa Hezbollah. Els seus interessos però són normalment locals. Al 2004 va esclatar una rebel·lió dirigida per un clergue anomenat A l'Houthi, que va provocar enfrontaments amb les forces del govern. Al 2009 nous xocs van provocar una resposta molt dura del govern, que va a provocar milers de desplaçats. Els chiítes es queixen de la constant agressió del govern, i de marginar totalment la regió, i el govern els acusa de voler impossar la sharia, la llei islàmica. Al 2010, els xocs van provocar uns 200 morts.

La situació es complica el 27 de gener de 2011 (al mateix temps que a Egipte), quan 16.000 persones van sortir a manifestar-se a la capital del país, Sana'a, contra el govern de Saleh. Poc a poc, es van produïr noves manifestacions en altres ciutats del país (a Taíz i a Aden, que amb Sana'a són les tres ciutats principals del país). I amb les manifestacions, i amb l'exemple de Tunicia i Egipte, on s'havia forçat a dimitir al govern, l'oposició es va afegir al movimient. No només els polítics o els activistes, sinó també alguns militars que es van rebel·lar contra el govern, pensant en una propera dimissió del president. I així es van succeïr diversos «Divendres de la Ràbia» convocats per tots els grups de l'oposició (des de demòcrates a islamistes). Arrel de les manifestacions es van produïr les primeres morts el març durant diverses protestes. Especialment greu va ser la massacre del 18 de març, amb 52 persones mortes. Aquesta massacre va provocar l'aïllament del govern, i noves defeccions.

Saleh va recòrrer al Consell de Cooperació del Golf per a una sortida política de la crisi. Però amb la negativa de Saleh a dimitir, el CCG va declarar que suspenia els seus esforços de mediació al Iemen. Un dia després d'aquest fracàs polític la tribu Hashid (la més gran del país), va declarar el seu suport a l'oposició, i els seus partidaris armats van començar a combatre a l'exèrcit a la mateixa capital. Els combats van incloure artilleria i morter. Saleh va resultar greument ferit i a punt va estar de morir. Saleh va ser evacuat a Aràbia Saudita, i el poder va ser agafat pel seu vicepresident. Però el poder estava encara en mans de la pròpia família de Saleh.

Saleh malgrat estar ferit es va negar a dimitir portant el país a una situació de ruptura total. Al juliol els partits polítics de l'oposició van formar el Consell Nacional de Transició, a imitació del de Líbia. La crisi política, a més, va resucitar les ansies independentistes del sud, que van començar a organitzar milícies al voltant d'Aden (la ciutat més gran del sud) i a prendre alguns pobles petits.

El 27 de maig de 2011, uns 300 milicians islamistes van fer seva la ciutat de Zinjibar. La ciutat tenia un batalló de l'exèrcit, i malgrat que van conquerir la majoria del poble, els soldats van rebre reforços i van contraatacar. Fins al final de l'any unes 800 (la meitat de cada bàndol) van morir en diversos combats, a vegades diaris, a vegades amb foc d'artilleria i d'aviació. En el combat més llarg van morir uns 200 combatents. La milícia islamista es fa anomenar Ansar Al-Sharia i es creu que és la nova encarnació de l'AQPA. Però després d'uns mesos de combats en diferents pobles i regions del sud, la força dels islamistes va decaure. Els bombardeigs aeris contra les seves posicions i les derrotes militars als pobles (amb extranyes aliances entre independentistes del sud, exèrcit o tribus) els van afectar molt. Com a resposta el 21 de maig d'aquest any una bomba va esclatar a Sana'a matant 96 persones, la majoria militars. Fa uns mesos també es podien trobar alguns articles a Rebelion.org i a Red Voltaire que parlaven de militants islamistes iemenis reclutats per Qatar per a la guerra de Síria.

Els chiites 'houthis' també van a aprofitar la feblesa del govern del Iemen. Durant les protestes es van afegir a l'oposició. Però poc a poc van prendre el control de diverses poblacions del nord (Saada i Al-Jawf), així com d'una base militar. A la ciutat de Saada vaninstaurar una administració independent del Iemen. En aquells mesos Al Qaeda els va declarar la guerra als houthis i hi van haver diversos xocs armats entre els chiites i els sunnites al nord del Iemen.

Saleh finalment, va tornar al país a la tardor del 2011, i va dimitir al febrer del 2012. El 21 de febrer el país va dur a terme eleccions presidencials, sent elegit Abd Rabbuh Mansur Al-Hadi, el vicepresident i únic candidat que es presentava.

Els drones del Tio Sam

Des del 2002, els nordamericans venen enviant avions robots, els «drones» a matar «terroristes» del Iemen. Aquell any es van carregar al milicià que va dirigir l'operació contra l'USS Cole. Des de llavors porten enviant drones a matar milicians d'Al Qaeda o fins i tot houthis. En una operació contra els houthis van morir 63 persones.

Com es va mostrar amb la cacera de Bin Laden, és Obama qui dirigeix en persona la guerra dels drones, que té lloc als territoris del Iemen, Somalia i Pakistan aprofitant l'inestabilitat política que es viu en aquests països. Els seus atacs tenen un caràcter «preventiu», exterminant als terroristes abans que facin res. D'alguna manera també s'otorguen el dret a dur a terme execucions extrajudicials ea tot el món, com fa Israel des de fa décades. Obama rep llistes amb persones (terroristes, clar) condemnades a mort que han sigut localitzades. Obama accepta o no, i l'exèrcit executa.

No s'arrisquen vides nordamericanes, i milers de persones (perdó, terroristes) han mort en aquests atacs. Només a Pakistan, segons el diari britànic *The Guardian*, els drones han matat a unes 3.000 persones, de les que un terç eren civils. El Pentàgon compta amb uns 19.000 drones. La CIA també compta amb la seva pròpia flota de drones. És la nova manera de fer la guerra, la guerra dels robots.

Iemen, amb un potent moviment separatista al sud, una rebel·lió chiíta al nord, i amb una forta presència d'Al Qaeda al sud, té una difícil situació interna, i és per tant, un camp d'assaig perfecte pels Estats Units per a la seva guerra Drone. A més, per si fossin pocs els seus problemes, el Iemen ha rebut al menys un milió de refugiats somalís que fugien del caos de casa seva. De moment, el nou president, per molt continuista que sembli amb amb Saleh, és vist com garant d'estabilitat. Però pròximament l'oposició també haurà de dir la seva.

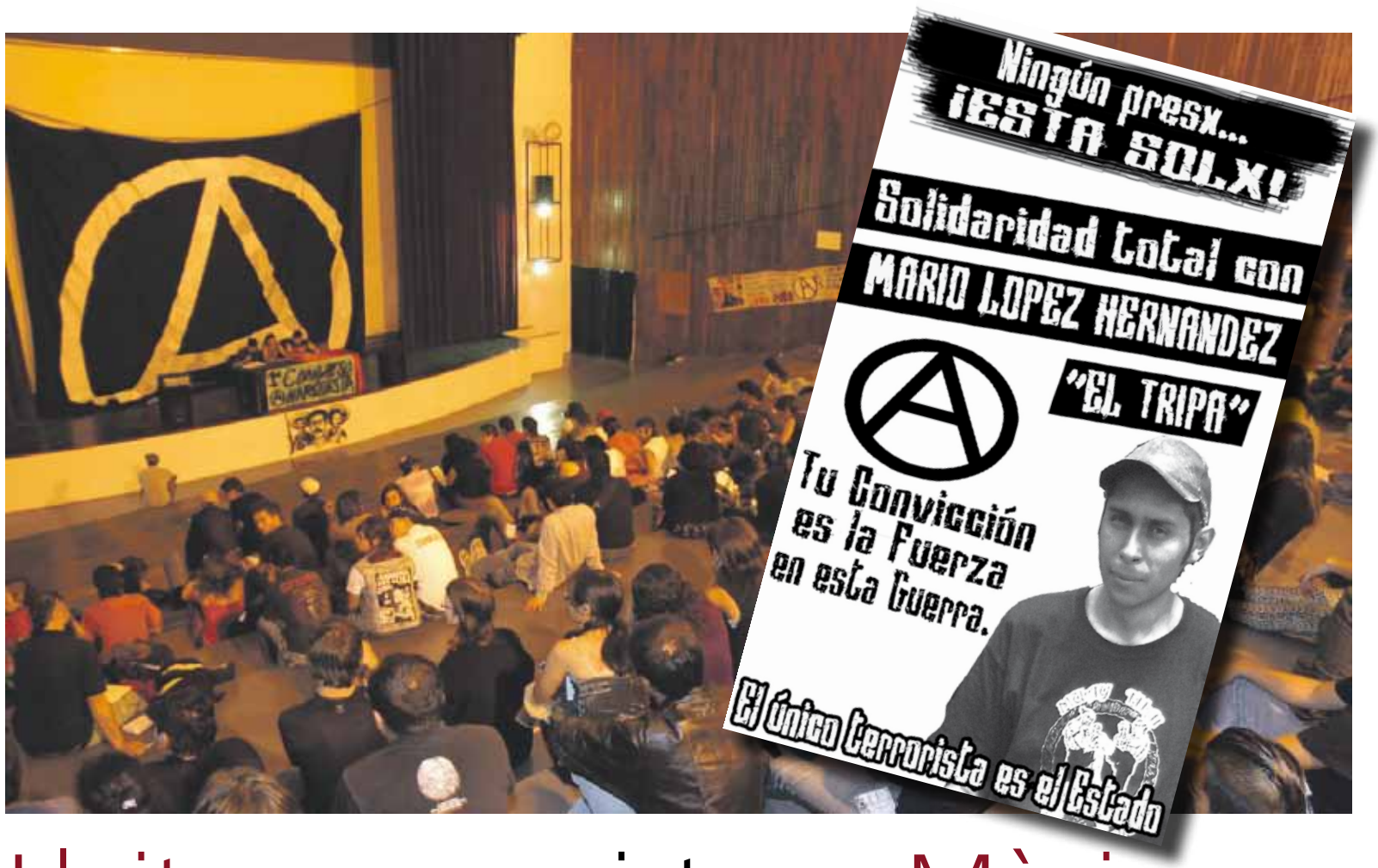

Lluites anarquistes a Mèxic

Pradexis Guerrero
Vilafrunys DF, novembre de 2012

La presència de lluites anarquistes a Mèxic no és nova. A diferència de molts altres països d'América Llatina té tot un bagatge històric i una presència considerable.

Sense anar més lluny, la figura de Ricardo Flores Magón segueix sent un referent per les lluites actuals, malgrat la recuperació que l'estat mexicà ha fet de la seva figura tot desvirtuant-la i buidant-la de contingut.

Per remetre'ns a algun punt d'inici de la realitat de les lluites d'avui en dia podríem començar pel final dels anys seixanta, tot i que tal com ja hem esmentat podríem trobar un cert «continuum» històric amb els seus alts i baixos. Fóu en aquella època on encara el permanent exili anarquista espanyol serví de fil conductor perquè noves generacions s'interessessin per les pràctiques anarquistes, en un primer moment, amb presència en certs sectors intel·lectuals i universitaris.

Les matances de Tlatelolco de 1968 i del «Dijous de Corpus» del 71, així com les diverses operacions repressives al camperolat, empenyeren a una part substancial de l'esquerra a optar per la via armada. Així doncs, una trentena de grups armats, de preponderància marxista, actuaren durant la dècada dels setanta i inicis dels vuitanta. Fóren anys marcats per la guerra bruta d'un estat mexicà, que mentre assumia una actitud de portes obertes per a l'exili revolucionari llatinoamericà, desenvolupa una actitud clarament repressiva de portes cap endins sent un dels primers països del continent en importar la brutal pràctica dels vols de la mort pels quals passaren milers de lluitadores socials. Tal com succeí en molts altres països de llatinoamèrica, la participació anarquista en tots aquests grups armats, malgrat ser testimonial, hi va ser present sobretot a títol individual, en tant que algunes pretenien agafar les armes de la manera que fós. Moltes de les lluitadores actuals tenen algun familiar que va pertanya o almenys va donar suport a alguna de les guerrilles de l'època.

A inicis de la dècada dels vuitanta i en ple retrocés de les lluites anarquistes mundials, sorgí el fenòmen punk, al mateix temps que petits grups ultrapolititzats amb àmplis contactes amb organitzacions i col·lectius dels EUA, van dur a terme algunes accions directes i expropiacions que restaren sovint en l'anonimat.

El punk a Mèxic emergí amb més força encara durant la dècada dels noranta. Un punk que tenia potser molt més a veure amb una estil de vida i una manera de supervivència, amb la *pandilla* de barri i l'estètica agressiva, però que serví perquè mica en mica diversos joves s'anéssin interessant per les idees llibertàries i es forméssin diversos col·lectius.

Des de l'inici de la dècada dels noranta també, diverses individualitats i collectius llibertaris van empendre contactes i s'implicaren en les comunitats chiapanenques en mires a impulsar projectes insurreccionals. Amb l'alçament zapatista del 1994 i a causa d'importants desavinences amb l'EZLN, molts d'ells fóren expulsats mitjancant judici militar de les comunitats al llarg del 1995.

Malgrat tot, peró, l'atracció zapatista implicá una preséncia constant de gent vinguda d'altres països amb els quals s'anaren forjant estretes relacions i es dugueren a terme influències ideològiques recíproques que serviren per afilar discursos i práctiques.

Les lluites estudiantils del 1999 i 2000, que culminaren en l'okupació del conegut com a Auditori «Che Guevara» de la Facultat de Filosfía de la UNAM, serviren per obrir un espai que s'ha convertit en un dels punts de referència obligats, espai d'intecanvi i primer contacte de moltes joves en la politització.

També les mobilitzacions contra la globalització tingueren el seu efecte catal·litzador de les idees llibertàries. Així doncs, i per posar un exemple, la Contra-Cimera de Guadalajara del 2004 tingué una àmplia participació de grups anarquistes, que optaren per l'estratègia del Black Block tot convertint-se en un dels «contingents» més nombrosos.

La revolta d'Oaxaca també marcà un abans i un després per a moltes anarquistes. S'inicià el 22 de maig de 2006 amb la vaga i mobilitzacions de la Secció 22 del Sindicat Nacional de Treballadors de l'Educació, que després d'una concentració amb la presència d'unes 80.000 persones optaren per quedar-se a la plaça principal d'Oaxaca fins que s'escoltéssin les seves demandes. L'intent de desallotjament del Zócalo el 14 de juny, provocà enfrontaments generalitzats i que diverses organitzacions socials i polítiques s'unissin a la lluita del magisteri per acabar creant l'Assemblea Popular dels Pobles d'Oaxaca (APPO). Des de l'APPO s'impulsaren múltiples accions com l'okupació de diverses radios i edificis oficials, preses de carretera o nombroses mobilitzacions. El previsible desallotjament a finals d'octubre per part de les forces Federals del «plantón» oaxacaqueny, implicà que moltíssimes lluitadores de diverses tendències d'arreu de Méxic es desplasséssin per mostrar la seva solidaritat i intentar defensar les okupacions. La majoria d'anarquistes se n'anaren a la Barricada de Cinco Señores, que defensà aferrisadament la Ciutat Universitària, nou centre neuràlgic de la resistència i que posteriorment fóu denominada com la «Barricada de la Mort» per la seva enorme combativitat. En aquesta barricada, acrates, altres sectors combatius i xavals de barris empobrits en busca de diversió confluiren amb l'objectiu de resistir, però també d'atacar, a la Policia Federal Mexicana. La repressió fou brutal contra les lluites socials, amb desenes de detinguts i diversos morts, entre l'activista llibertari nordamericá Brad Will. Però per tal d'allunyar-nos del victimisme, s'ha de dir que també la resposta social fou molt violenta i ofensiva, per exemple, amb rondes de cacera alguna nit a la recerca de policies o l'explosió de tres artefactes explosius al DF reivindicats per la Coordinadora Revolucionaria.

Finalment, la mescla entre la repressió i la traïció d'alguns dirigents sindicals oaxaquenys implicà la desarticulació d'aquesta interessant experiència que comportà múltiples aprenentatges.

Els fets recents d'Oaxaca o de Sant Salvador d'Atenco, que detonaren un alt grau de violència estatal, van fer reflexionar alguns sectors anarquistes i teoritzar cada vegada més sobre la necessitat de començar a desenvolupar accions directes violentes com a via d'acció política. Molts d'ells s'havien sentit traïts per les organitzacions socials i sindicals que optaren pel pacte sindical quan les mobilitzacions havien trascendit de llarg l'àmbit laboral. A sobre, el llançament de l'Otra Campanya havia impulsat per aquella mateixa època una manera de fer política molt pròxima al ciutadanisme que desenganya i desagradar als sectors més combatius. Començà una escisió irreconciliable entre els que s'adheriren i donaren suport a l'Otra Campanya i les lluites autonomistes de les comunitats indígenes, i les qué cansades del to autoritari d'aquestes organitzacions optaren per llaurar-se el seu propi camí.

Les tésis insurreccionalistes, tot i que ja circulaven per Méxic des dels anys noranta producte dels intercanvis, reaparagueren amb força, influenciades potser també per les accions del Front d'Alliberament Animal i del Front d'Alliberament de la Terra que des de l'any 2006 actuaren modestament i intermitentment amb múltiples accions directes nocturnes. Tal com hem esmentat anteriorment, l'ús de la violéncia política ha caracteritzat les lluites socials mexicanes dels últims cinquanta anys, havent-hi per exemple a l'actualitat, una dotzena de guerrilles en actiu. De manera que té certa lógica que des dels sectors més radicalitzats de l'anarquisme també s'aposti per la via armada.

Des de l'any 2006 fins els nostres dies, és habitual llegir comunicats de diversos grups d'afintat que reivindiquen diversos artefactes incendiaris i explosius. Tot i que aquestes accions, en un inici solzament es produiren al DF, de mica en mica s'han anat extenent per múltiples estats mexicans. En el marc d'aquestes accions, caldria senyalar la detenció i empresonament el juny del 2012 de l'anarquista Mario López després que li explotés un artefacte explosiu. Arrel de l'eclosió de l'anarquisme informal i insurreccional, l'anarquisme formal representat per la Federació Anarquista Mexicana i la recentment creada Aliança Anarquista Mexicana ha optat no només per desmercar-se d'aquest tipus d'accions, sinó per criminalitzar i assenyalar a alguns dels responsables d'aquestes accions, tot titllant-los d'infiltrats de la CIA i absurditats similars. Perqué una cosa és no estar a favor d'aquestes accions, cosa respectable, i l'altra afirmar que no són companyes i considerar-se els únics portadors de la veritable anarquia.

Queda per veure la maduresa política de l'anarquisme mexicà davant un previsible increment repressiu després de la firma d'acords col·laboratius en la lluita contra el «terrorisme» entre l'estat mexicà i diversos estats europeus i la capacitat de gestionar uns conflictes interns que a priori semblen irreconciliables, però que si no se solucionen correctament poden comportar unes conseqüències ben tràgiques per les lluites anarquistes i els seus anhels de llibertat.

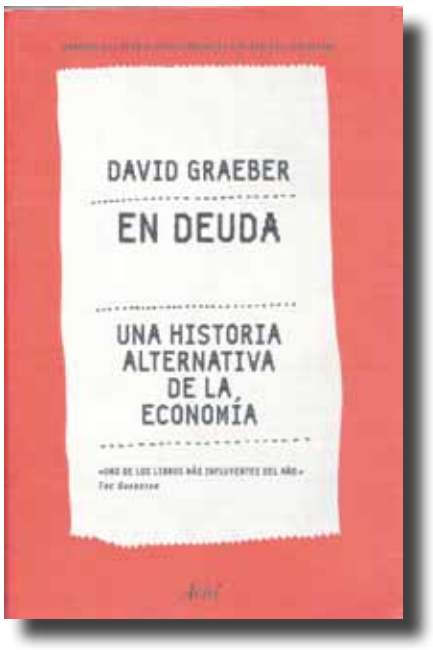

En deuda. Una història alternativa de la economía

Graeber, David
Ariel

Hiram Gascoigne
Manresa, novembre de 2012

Com en alguna altra ocasió ja he comentat (ara no recordo si ho he fet aquí), des de fa una dècada hi ha creixent interès per l'anarquisme i l'anarquia en els medis acadèmics. És obvi que l'anarquisme sempre ha tingut interès en els medis anarquistes, però això no és ni de bon tros el que succeeix a les universitats, on dominen el marxisme i el neoliberalisme. Si bé elxs acadèmicxs anarquistes o que, sense ser-ne, s'hi interessen continuen sent una minoria, cada cop són més i, més important, se'ls escolta.

L'autor de *En deuda*, David Graeber és un d'aquests anarquistes-acadèmics, que actuen indissolublement des de la universitat, el centre social, la premsa i el carrer. Graeber ha revolucionat l'antropologia i, per extensió, les ciències socials en introduir la perspectiva anarquista, amb la publicació el 2004 d'un llibret titulat *Fragments of an anarchist anthropology* (en castellà *Fragmentos de antropología anarquista*, Virus, 2011).

Després de la seva publicació, es produeix una explosió, no només per l'enfocament teòric sinó també pel nombre d'investigadorxs i professorxs que dirigeixen la seva atenció a allò que pot dir l'anarquisme.

La introducció de la perspectiva anarquista no es limita a explicar la història de l'anarquisme, sinó a explicar les relacions humanes al llarg del temps i de l'espai des d'un punt de vista anti-autoritari i llibertari, tot desmuntant la versió oficial bastida per les religions, els estats i els intel·lectuals conservadors, liberals i marxistes. No és estrany que sigui des de l'antropologia que s'hagi donat aquesta empenta: molts antropòlegs veieren/visqueren les «societats sense estat», com Pierre Clastres als anys 1960-70.

En deuda és una autèntica delícia; per l'escriptura fluïda i entenedora i pels continguts. En essència, s'hi desmunten totes les creences i afirmacions que el capitalisme ha aconseguit convertir en veritats absolutes i dogmes sobre els darrers 5.000 anys d'història humana. L'eix central és el deute, pal de paller del capitalisme. Sense el deute no existiria la moneda (al cap i a la fi, una moneda d'1€ és el deute que té el Banc Central Europeu amb el posseïdor d'aquella moneda), ni els préstecs, ni les accions, ni les transaccions financeres... Uns dels principals èxits del capitalisme ha sigut fer-nos creure que la creació dels diners era inevitable i que tot s'originava en els problemes que comportava el mític troc. Graeber demostra que el troc, tal i com l'han explicat tradicionalment, no ha existit mai; que la història no ha sigut lineal, sinó que s'han intercalat llargs períodes d'economia monetària i d'economia a crèdit; ens explica el funcionament de les economies humanes i les monedes socials, i les tres bases morals que regeixen les relacions econòmiques (el que ell anomena comunisme, intercanvi i jerarquia); ens mostra fins a quin punt el llenguatge emancipador està bastit damunt de l'economia (la mateixa paraula "llibertat" significa originalment alliberar-se d'un deute); i ens exposa que mercat, estat, religió, exèrcits, guerra i esclavitud estan íntimament lligats amb l'encunyació de moneda, la creació del deute i dels interessos.

En definitiva, un llibre molt recomanable per rebatre els arguments dels defensors del capitalisme i del progrés, però també d'aquells col·lectius que pretenen subvertir el capital amb el troc.

Els fraus de la crisi, cinc maneres de no entendre res

Observatorio Metropolitano
Virus editorial

Barrikada
Manresa, setembre de 2012

Quan apareix un economista per la tele automàticament se'ns presenta com si es tractés d'un científic neutre, erudit i les seves paraules es converteixen en cuasiveritats. S'amaga d'aquesta manera la ideologia que contenen les seves declaracions i les seves receptes. Que l'economia sigui una ciència com ho és la física i que les decisions econòmiques no són polítiques és un dels primers tòpics desmuntats per aquest llibret. De manera clara, entenedora i didàctica ens acosta al que ha sigut i esta sent la crisis. Desmunta l'entrellat, explica com s'hi ha arribat, com funciona l'economia espanyola i la mundial i quines són les receptes que ens volen aplicar per sortir-ne. Segons resa el principi del llibre per a uns el tracte dispensat als agents corporatius (amb els rescats bancaris per exemple) vers el tracte dispensat a la resta de mortals (retallades en despesa i drets) es bastant descarat i potser ja n'hi ha prou. Peró pels que en vulguin saber els «detalls» aquest llibre intenta explicar-los.

El llibre mare en realitat es diu *Fin de siglo. Financierización, territorio y sociedad de propietarios en la honda larga del capitalismo hispano* (Traficantes de sueños. Madrid, 2010), és per tant aquest llibret una síntesis per tal d'apropar-lo a tots els públics.

Dividit en tres parts, la primera dóna arguments que rebaten els tòpics amb els que ens venen bombardejant des de l'inici de la catàstrofe. Tòpics que justifiquen a aquells que treuen més profit de la crisis i les retallades que ens imposen. Qüestiona que aquestes retallades serveixin per a reactivar l'economia i que per l'únic que serviran és per augmentar les desigualtats socials.

El boom immobiliari espanyol, la financiarització de l'economia mundial, l'endeutament generalitzat i massiu com a motor de creixement econòmic fins l'arribada de la crisis, la falsedat i la perversitat de les receptes per sortir-ne o inclús el fals mite de la lliure competència són alguns dels temes tractats en el primer apartat d'aquest llibret. Fins a cinc són els tòpics que tots estem tips de sentir per justificar el que és injustificable i que es desmunten en les primeres 50 pàgines del llibret.

Escrit ara ja fa dos anys, el llibret ja pronostica un futur poc esperançador. És el que tracta el segon apartat del llibre. Interessant allò que apunten els autors sobre un efecte social que ha tingut el boom econòmic: la desproletarització de la societat. La ficció que la nostra societat era una societat de classes mitjanes. Mentre els salaris reals de la població van baixar un deu per cent entre el 1995 i el 2007 la nostra societat era una «societat de propietaris». Realitat que ha quedat desmuntada de cop i volta per la crisis.

En el tercer apartat s'atreveixen a pronosticar-nos els efectes socials que poden tenir totes aquestes polítiques. Efectes que estem veien també a dia d'avui com són l'auge del racisme o la guerra entre pobres o la fi de la socialdemocràcia. Finalment, el llibre acaba per recomanar algunes feines immediates per tal de sortir de la crisis com són el repartiment del treball i la riquesa. La llàstima és que les receptes passin un cop més pel reformisme capitalista com demanar que es gravin les transaccions financeres.

En tot cas un llibret més que recomanable per només 5 euros o descarre-

Agenda Llibertària 2013

Ateneu Columna Terra i Llibertat
Centre d'Estudis Josep Ester Borràs

Berga, novembre de 2012

Com altres anys, l'agenda és multilingüe, inclou el calendari menstrual, el calendari per programar-te les setmanes, el calendari 2013-2014, l'horari, el calendari del pagès, i clar el directori actualitzat de col·lectius anarquistes d'arreu, mantenim les pàgines per apuntar telèfons i augmentem les pàgines en blanc per prendre notes.

Enguany tornem a posar a cada mes una il·lustració i dos textos d'un autor (la biografia i l'aportació de la persona en qüestió a l'àmbit antiautoritari).

El preu final de venda al «públic», és a dir, a les persones individuals -siguin militants o no- és de 9 €; així la venem nosaltres, independentment de la quantitat d'agendes demanades. Tot el benefici va destinat a l'autogestió del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, un dels nostres projectes polítics.

Però els col·lectius o distribuïdores que al seu torn venen l'agenda a persones individuals, tenen un 30% de descompte, és a dir, ens paguen 6´30€ per agenda, també independentment de la quantitat d'agendes demanades. Entenem que aquest 30% de benefici que guanyen les distribuïdores, es destinarà a un altre projecte autogestionari i Col·lectiu.

En definitiva, el què busquem és que els beneficis de l'agenda vagin sempre destinats a l'autofinançament dels projectes polítics, ja sigui el nostre o el de les persones que la compren per vendre-la; a la vegada, intentem evitar que, amb l'excusa política, es financiïn butxaques privades.

No podeu deixar de comprar-la, és la millor agenda del 2013!

Finalment, recordeu que per qualsevol consulta o comanda podeu fer-la enviant un correu a agenda@berguedallibertari.org.

Moltes gràcies, salut i fins aviat!

Autoconstruir amb terra

De la mateixa manera que l'energia més neta és la que no es consumeix, la casa més ecològica és la que no es construeix. En un territori on estem empatxades de veure grues d'obra, cases buides i edificis a mig fer per tot arreu, parlar de construcció, encara que sigui bioconstrucció, ens pot fer sortir urticària. Tot i així és important empoderar-se de certes tècniques constructives que ens poden ajudar a arreglar una casa abandonada o fins i tot construir un forn. Sovint lo més «fàcil» és anar a buscar la paleta de ciment, quan estem envoltades, fins i tot sota els nostres peus, del material més utilitzat al llarg de l'historia i del planeta en edificacions: la terra.

Enfangada Finslesdents
Manresa, novembre de 2012

La paraula construcció evoca de seguida a ciment, totxo i grues, però no sempre ha sigut així. A principis del segle XIX va ser quan el formigó es va començar a utilitzar de manera regular a diversos indrets, però en la major part del món i durant la major part del temps de l'historia de la humanitat el material estrella per a la construcció ha estat la terra. En tenim molts exemples, algunes construccions fins i tot mil·lenàries que encara avui s'aguanten. Un cas espectacular el trobem al sud de la península aràbiga (una de las regions on les construccions en terra han adquirit un paper predominant) on encara es manté en peu el Manhattan del Desert, Shibam, una ciutat on els seus edificis de terra (ja existents fa més de 2000 anys) arriben a tenir més de nou plantes d'alçada, i encara ara són habitats.

D'entrada cal remarcar que vivim en un territori massa esquitxat per la febre del totxo i que des d'aquí recolzem l'okupació d'espais abandonats i l'ús de materials naturals per a la seva rehabilitació, apostant per l'autoconstrucció a l'hora de buscar, aconseguir i també executar.

Potser que el ciment tingui algun avantatge, però d'entrada té alguns desavantatges: el ciment té molt cost energètic en la seva producció, primer s'ha d'extreure la matèria prima (calcària, sílice, alúmina, i òxid de ferro) de diverses mines o canteres i la barreja de totes aquestes es manté en un forn rotatori on s'escalfa a temperatures entre 1400 i 1650 °C per obtenir l'alglomerant. Tot seguit s'ha de moldre i distribuir des del punt de fabricació fins on sigui que es faci l'obra. Aquest material és nociu, millor no tocar-lo amb les mans i que cap partícula toqui els ulls, s'ha d'anar amb molt de compte doncs a l'hora de treballar i s'ha de ser destre en l'ús de la paleta. També cal tenir en compte que és un material que cal pagar, que està dins la lògica del mercat i de l'especulació, que mentre uns s'enriqueixen, unes altres ho pateixen.

Es pot construir o rehabilitar prescindint de tot el qeu hem esmentat anteriorment? Sí! Utilitzant terra o palla o fusta, o qualsevol altre material natural. Però també potser que utilitzis aquests materials i reprodueixis el mateix model capitalista. D'entrada cal remarcar que vivim en un territori massa esquitxat per la febre del totxo i que des d'aquí recolzem l'okupació d'espais abandonats i l'ús de materials naturals per a la seva rehabilitació, apostant per l'autoconstrucció a l'hora de buscar, aconseguir i també executar.

Jugar amb la terra

Construir amb terra té molts avantatges: és un material molt abundant, es pot trobar a prop d'on sigui que hagis de fer l'obra. No té despesa energètica en la seva fabricació. És un material que pots treballar amb les mans i els peus sense tenir després problemes de salut, fins i tot la canalla pot participar de l'obra sense perill. És agradable al tacte. És molt manejable, es poden fer formes arrodonides, quadrades, orgàniques, etc. Es pot utilitzar perfectament amb companyia d'altres materials com ara la pedra, la fusta. El podem utilitzar en processos de rehabilitació, en edificis que estiguin construïts amb altres materials que no siguin el fang.

Les característiques pròpies d'aquest element són beneficioses per a la salut, no porten cap element nociu i ens ajuden a que l'ambient de l'espai sigui agradable. Les parets constructives de terra, en general, són molt poroses i tenen una alta transpirabilitat que ens ajuda a regular la humitat interior de l'habitatge perquè poden absorbir el vapor d'aigua excedent de l'ambient com també cedir vapor d'aigua en els moments que hi hagi un ambient sec.

També té algun desavantatge. Per exemple: no és un material uniforme. La composició de la terra (quant a llims, arenes i argiles) no és sempre igual. Per tant no es poden donar receptes màgiques per a la seva manipulació tipus «1 d'argila i 2 de sorra», ja que dependrà de quina terra fem servir. En lloc de fórmules magistrals haurem de fer servir l'experiència, el tacte, per saber si tenim una bona barreja.

Durant el procés constructiu quan s'afegeix aigua a l'argila, aquesta aigua es col·loca entre les partícules de l'argila i conseqüentment el material s'expandeix. Quan s'asseca l'aigua, aquesta estructura obtinguda de les partícules es manté unida fins sempre més, en aquest moment poden aparèixer diverses esquerdes a causa de la procés de retracció pròpia de l'argila. Per evitar les esquerdes, a part d'una bona barreja i un bon amassat, cal afegir fibra a la mescla (palla, llana, virutes, clofolla, etc.). Aquesta fibra, a part d'evitar les esquerdes ens donaran aïllament tèrmic i acústic.

Si es decideix utilitzar la terra en l'obra d'una casa s'ha de tenir en compte que aquesta haurà de tenir una bona visera i unes bones botes per salvar-se de la pluja. Un altre dels «desavantatges» d'aquest material és que absorbeix molt l'aigua, amb acabats especials (carregats de ferments) podrem minimitzar aquest efecte, però l'haurem de protegir de la pluja directa amb una bona cimentació (feta amb pedra) i la teulada. Depenent del grau d'humitat i de les pluges de l'indret la protecció haurà de ser més curosa i gran o menys.

Com ens enfanguem

Tenim diverses tècniques a l'hora de treballar amb la terra. Una de les més comunes és el COB, (o altres noms depenent d'on es realitzi la tècnica). Consistiria en realitzar boles de fang d'una mida fàcil de manipular amb les mans i aquestes boles anar-les amuntonant una sobre les altres anant donant la forma desitjada. La barreja per aquesta tècnica pot ser molt basta, la fibra vegetal pot ser palla sense triturar. Les proporcions d'argila i sorra dependrà del tipus de terra, el resultat final ha de ser una pasta homogènia, elàstica, semblant a la massa del pa; si ho fem amb els peus sabem que està a punt quan queda totalment marcada la petjada. Aquesta tècnica dóna molt joc, tant podem pujar una paret, com arrebossar-ne una feta de ciment, com construir un forn. Tindrem en compte però de no pujar en vertical més de 20cm al dia, s'ha d'esperar un dia que s'assequi i estabilitzi el fang per pujar més nivell.

Una altra tècnica seria construint adobes, una espècie de maons fets amb fang a partir d'uns motllos de mides variables. Aquí la barreja podria ser la mateixa del COB però amb un punt més d'humitat. El procediment seria primer fer la mescla; a part tenim uns motllos fets de fusta amb la mida del maó desitjat. Triem una superfície plana i no adherent, mullem el motllo i el posem a terra, l'omplim amb la barreja fent pressió contra les cantonades i eliminem el sobrant. Retirem el motllo, el col·loquem el costat i repetim el procediment fins que s'acabi la mescla. Haurem de deixar els adobes que s'assequin sense que els toqui el sol directe.

Per dur a terme una paret d'una manera ràpida i senzilla podem utilitzar la tècnica del bajareque. Primer s'ha de dur a terme una estructura de fusta que quedarà integrada a la paret, per exemple uns pilars que donaran solidesa i després es claven transvesalment i a banda i banda de cada pilar un entremat de canyes. S'obté un encofrat del gruix dels pilars. Aquest buit el podem omplir o bé amb palla sola o amb la mateixa barreja del cob. Després arrebossarem les parets exteriors per donar més estabilitat a la paret.

El tapial és una altra tècnica molt extensa en les nostres latituds. Es necessita una mica més d'infraestructura que les tècniques abans descrites. Es necessita fer un encofrat que farcirem de terra amb un toc d'humitat i anirem compactant-la o bé amb un martell hidràulic o bé amb un mall de base 15 x 15cm.

Per qualsevol d'aquestes tècniques utilitzades s'ha de tenir en compte que és necessari dur a terme un bon acabat per tal que quedi dur i fort i per protegir el fang de la humitat, La barreja d'aquestes capes finals, aplicades com un revoc, són més fines que les anteriors. Haurem de grivar la terra per tal que no hi quedin pedretes, i si hi afegim palla l'haurem de triturar. A l'hora d'aplicar-ho s'ha de tenir en compte que la paret ha d'estar humida.

Existeixen més tècniques per construir amb terra però amb aquestes quatre pinzellades ja en tenim prou per jugar-hi una mica. Amb qualsevol d'elles es pot començar a endinsar-nos al món de l'autoconstrucció, a acostar-nos sense por i gaudint en un àmbit que no és exclusiu d'arquitectes i paletes sinó de tothom amb ganes d'enfangar-se. A empoderar-nos, encara que no siguem molt destres, d'un aspecte molt important per a una vida autogestionada.

Aquesta secció vol ser un raconet on les militants d'anarquies diverses ens expliquin de manera anònima com van entrar en contacte amb les idees emancipadores i de justícia social.
Com van saber que volien ser anarquistes.

NOM: Trini
EDAT: 26 anys
CIUTAT: Manresa

Recordo com si fos ahir, unes vacances a França amb els meus pares i la meva germana gran. Viatjar amb cotxe suposava tenir moltes hores per dormir, escoltar música i parlar. Sota el sol d'un agost d'aquells intensos, el cassette del Concierto de Abril en Managua de l'any 83 no parava de donar voltes al radiocassette d'aquell cotxe blanc carregat fins a l'últim forat. Entre crits de no «pasaran» sortint dels altaveus, els meus pares ens explicaven la seva acció durant l'època franquista i la transició. Recordo amb claredat el moment en què la meva mare ens explicà com van detenir el meu tiet o com ella va ser també buscada, o la persecució, posterior detenció i empresonament del seu company d'aleshores. I encara més, quan ens explicà com la policia havia vingut a registrar el que en l'actualitat encara era el nostre pis. Conèixer com totes aquelles persones que jo m'estimava i que m'eren un referent havien lluitat i arriscat per unes idees, em va marcar de ple. Per tant podríem dir que la base de tot plegat; de ser una persona crítica i polititzada em ve en bona part de la meva família.

Les primeres reunions en les quals vaig participar van ser als volts dels quinze anys. Amb unes quantes companyes dels instituts de Manresa vam agafar el relleu de la ja existent, però en decadència, Coordinadora d'Estudiants del Bages. Amb aquesta vam organitzar diverses manifestacions, vam treure una revista sobre educació i vam organitzar algun que altre concert per autogestionar-nos (concerts molt exitosos per cert!). Recordo amb certa gràcia com en l'època d'institut també, entre unes poques vam generar el debat a la classe de perquè havíem de tenir un delegat representant -aquella figura que a totes les escoles i instituts es crea perquè els infants es vagin acostumant al funcionament de representació democràtica-, i vam decidir que la nostra classe funcionaria com a assemblea i sense delegats, que cada vegada que des de direcció es requerís el delegat de la nostra classe hi aniria una persona diferent.

Així tothom agafaria responsabilitats i ningú hauria de ser el representant únic d'un grup de trenta persones… A la direcció de l'institut no li va agradar la nostra proposta i ens van intentar convèncer de totes maneres que havíem de funcionar amb delegats, finalment al no poder-nos convèncer ens ho van acabar imposant. I és que aleshores, ja no m'agradava el fet que algú em representés, en aquell moment ja començava a pensar que això l'única cosa que provocava era que la gent delegués la seva força de decisió i que no s'impliqués en espavilar-se, organitzar i reivindicar les coses que necessitava i volia.

En les mateixes èpoques diversos factors em van influir d'una manera clara en acostar-me al pensament llibertari; d'una banda la meva germana gran es començava a moure per un local llibertari de la ciutat, llavors jo el què feia era demanar-li coses a ella o llegir-me els pamflets, octavetes o revistes que portava a casa. D'altra banda, al mateix temps, va arribar a les meves mans un llibre sobre el món carcerari *Huye hombre huye* d'en Xosé Tarrio, que em va colpejar profundament, i em va fer sorgir una ràbia i una incomprensió cap al món que mai havia experimentat abans. I és que com podia ser que la gent visqués tan tranquil·la mentre s'estaven cometen tantes injustícies, abusos i aberracions? Amb tot això se'm va evidenciar la necessitat de fer coses per canviar aquest món que se'm plantejava tan injust i cínic. Així que vaig començar a participar en algunes okupacions de la ciutat, assemblees diverses, en les quals el pensament i l'acció llibertària hi eren presents. I mica en mica em vaig anar reafirmant en que les meves idees i pràctiques s'acostaven més a allò que se'n deia anarquia més que a cap altra cosa.

A partir d'aquí podríem dir que, com de vegades fem broma amb algunes companyes, ja m'havia menjat la pastilla vermella de Matrix, aquella que et fa veure el funcionament del món amb uns altres ulls i que et porta a viure d'una determinada manera, aquella que et fa veure que amb algunes coses ja no hi ha marxa enrere.

NOM: Gaia
EDAT: 31 anys
CIUTAT: Berga

Havia acabat l'institut i passat la selectivitat, però no tenia ni idea de què volia fer amb la meva vida. Un estiu treballant en un Telepizza, un any més de cambrera i totes les col·legues a la Universitat, van portar-me a estudiar una carrera. Vaig decidir-me per Ciències Polítiques, per escollir-ne alguna. Podríem dir que hi havia certa curiositat, a veure què m'explicaven, a mi, demòcrata i capitalista convençuda d'acord amb els valors que sempre havia après a casa.

Les circumstàncies familiars m'obligaren llavors a sortir del niu matern i a buscar-me la vida. Ja instal·lada en un pis d'estudiants amb el seu corresponent lloguer desorbitat, vaig aconseguir la feina a jornada completa de teleoperadora que em permetria sobreviure els anys següents. La llicenciatura de Polítiques va resultar ser molt més interessant del què podria haver esperat. El contingut dels llibres que em vaig haver d'empollar em revelaren la democràcia i l'estat, el seu funcionament, les seves lleis; la lògica social i econòmica, el pensament i la història que serveixen de base al sistema del qual formem part. Abans d'acabar el primer curs, la meva perspectiva política havia canviat. Vaig descobrir les arrels del poder, l'explotació, l'autoritarisme que sustenten la realitat econòmica, social i política. Quin fastig. Catalans o espanyols, l'estat i les estructures social i econòmica que li són inherents estan pensats per beneficiar uns privilegiats. Amb tot un ventall d'idees que em rondaven pel cap, una assignatura sobre història del pensament polític em va presentar l'anarquisme i em va motivar de seguida.

La feina de teleoperadora va fer la resta. Explotada i cansada durant mases hores diàries, a ritme militar davant d'un ordinador i un telèfon al qual la gent trucava per insultar-me, per un sou ridícul; envoltada d'altres dones soles i/o amb canalla, la majoria amb formació professional o universitària, incapaces de rebel·lar-se contra l'abús laboral de l'empresa per por a perdre la feina; amb un comitè d'empresa que es referia a les hores sindicals com les «horas de escaqueo» i que no feia més que pactar amb l'empresa xorrades que no servien de res i que perpetuaven el maltracte a la feina; amb tot això, una tarda em vaig presentar a la CNT de Barcelona per afiliar-m'hi i veure en què podia ajudar per canviar aquesta realitat putrefacte. Una de les millors decisions que he pres mai, sens dubte.

Des d'aquell dia, vaig abraçar l'anarquisme com una proposta de canvi social, polític i vital realment humana, racional i possible, necessària per transformar la meva vida i el què m'envolta, ja que no sóc una persona aïllada i el meu entorn afecta al meu benestar. Després de deu anys de militància, amb tot l'aprenentatge que aquest temps m'ha regalat ja sigui a través d'experiències o de lectures, estic segura de què la solidaritat, el recolzament mutu i la lluita contra tota autoritat són essencials per tirar endavant qualsevol societat i millorar el benestar de les persones. Visca l'anarquia!

NOM: Joana
EDAT: 30 anys
CIUTAT: Manresa

La carpeta de «l'insti» forrada amb diverses enganxines, entrades de concert, retalls del còmic Pedro Pico-Pico Vena o fotos de grups de música. Elàstics de ratlles, botes i samarretes de grups de música com Maniatica, la Polla, Parabellum o Eskorbuto.

Amb aquesta explicació simplista us exposo com era la meva apassionant i divertida adolescència. Una adolescència que a través de la música em va portar a descobrir la paraula «Anarquia». I més enllà del seu acompanyament en les lletres de les cançons («y cerveza fria»), vaig voler indagar més en aquesta ideologia. Un dels grups que em va oferir més informació és Sin Dios, el qual adjuntava amb el CD un llibret que no estava gens malament per introduir-te en les idees llibertàries. Es pot dir, per tant, que el punk em va fer connectar amb les primeres nocions d'anarquisme. Més endavant, em vaig començar a contextualitzar i aprofundir en certs personatges clàssics anarquistes primer, com Kropotkin o Bakunin, i després en corrents, temàtiques i lluites llibertàries específiques com ara els temes anticarceraris. I alhora anava descobrint tot això, la meva participació social a determinats col·lectius anava augmentant.

Per a mi el treball horitzontal, l'antiautoritarisme, les relacions properes, l'autocrítica, el suport mutu, el diàleg o l'autoconfiança i confiança en les demes, han estat punts claus del treball en els àmbits llibertaris. Malgrat tot això, i potser a causa de tot això, no m'agrada alçar cap tipus de bandera, ni etiquetar-me en un determinat símbol, ni molt menys fer proselitisme (aspectes que critico fèrriament en altres àmbits ideològics). Però, evidentment, m'identifico en els diversos valors i conceptes llibertaris com l'acràcia o l'ateisme. Al meu parer, penso que és pot difondre molt més en la pràctica, en projectes, en la feina feta i en allò que transmets personalment, que en la part més teòrica. I és que una de les grandeses d'aquesta visió o filosofia social és que es pot ser anarquista quasi sense saber-ho.

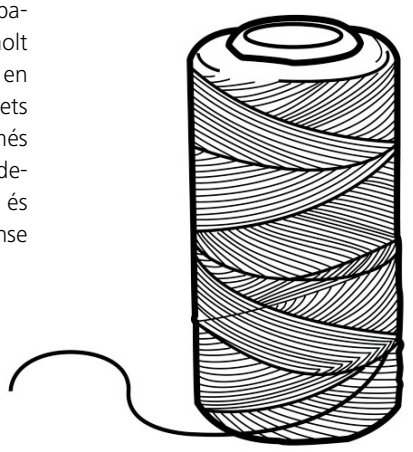

Vols col·laborar amb nosaltres?

Envians els teus textos a:

pesolnegre@berguedallibertari.org

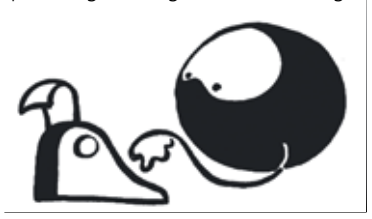

cAp endins

El pèsol negre és una publicació pensada des de dins cap enfora, és a dir, amb la voluntat de difondre el pensament, les pràctiques i les lluites anarquistes a la resta de la societat.
Tot i així, hem cregut interessant obrir un espai per a la reflexió dins del pèsol que serveixi per estimular debats, per anar afilant de mica en mica les pròpies lluites, perquè siguin més incisives.

Vot tàctic versus abstenció tàctica

Pep i Tu

Berga, novembre de 2012

Per avui, ja hem acabat d'encartellar la ciutat per la Vaga General del 14 de novembre. Ha estat bastant frustrant això de si es fa vaga el 31 si no, etc. Al final ens aboquem a la del 14. Cal desbordar-la..., mentre tinc el cap ocupat amb aquests pensament la Joana diu de fer un beure:

—Miquel una cosa important —diu amb solemnitat la Joana—: unes birres i unes croquetes de ceps?!

—Ja tardem! —responc i anem cap al bar.

Ja estem liats amb les braves, les croquetes i les cerveses...

—Juana saps que vaig trobar-me ahir al Peret, vam dinar junts, i va i em diu que pensa votar a les CUP! Aquells que dèien que éren exclusivament municipalistes i que les van fer de tant grosses a Berga... Vaig quedar-me ben parat, no ho hagués dit mai...

—Doncs jo m'ho estic plantejant...

—Què dius Juana! No fotis! Saps perfectament que els problemes no s'arreglen mai des de les institucions, a més votant reforces el sistema i...

—Para el carro Miquelet! Ja ho sé tot això que dius, sé que la vía institucional ho esgerra tot i fins i tot sóc conscient que els de la CUP no són tan diferents de la resta, però és una qüestió tàctica. Ja sé que en l'anarquisme no triomfa molt això de separar principis de tàctiques i que la fi no justifica els mitjans però també penso que votant en aquests «guais dels moviments socials» podem evitar la majoria absoluta de CiU i jo que sé, dins el Parlament tocaran la moral a la resta i poden obtenir informació, no?!

—Juana em trenques el cor! No mira, en sèrio, jo penso que en realitat tant és votar o no, abstenir-te o votar serveix pel mateix, per a res, penso que l'important és l'autoorganització, la feina que fas cada dia, per tal que la gent que tenim problemes comuns vale.

—Jo penso seguir treballant per l'autoorganització, i insisteixo els de la CUP no em representen per a res, però penso que millor que estiguin ells que els de CiU al parlament.

—Em sembla que amb tot això del teu vot tàctic acabes reforçant la línia de participació institucional. I ja sabem que a través de les institucions no es fa cap canvi important.

—Jo encara no he dit que vagi a votar. Simplement estic plantejant-m'ho...

—Segueixo Joana, jo dic que la meva abstenció és tàctica perquè tot i que votar pugui servir pel que tu dius (evitar majories absolutes o ficar algun torracollons al parlament), també serveix per reforçar el sistema actual, per reforçar la línia política que moltes ténen —fins i tot entre companyes— i que considera que la vía institucional també és vàlida. Reforçant aquesta línia també reforces la idea que ells difonen que el principal és el parlamentarisme i que la feina de base, l'única que tu i jo fem, és com de menor categoria, com de nens; saps?!—, mentre ells, els que aposten per les institucions són la línia sèria i adulta. Què l'autoorganització sigui debil no vol dir que agafem una falça drecera. Mira, tu dius que el teu suposat vot seria tàctic, doncs jo dic que el meu no vot també seria tàctic, perquè evitarà reforçar aquesta línia política que mina les bases de l'autoorganització.

—Tant és nen! Ni que tinguis raó, mira si no entren tot seguirà igual i si entren al parlament casi millor ja que es veurà tot això que dius que no es canvia res a través del parlament i que no són res més que classe política oi?

—Sí, exacte, des de la crítica de Bakunin a Marx, pel seu autoritarisme i la participació política..., bé total que el fracàs de la lluita de classes i la lluita per la llibertat a través del parlamentarisme ha estat demostrada de manera reiterada des de fa més de cent anys!

—Recoi, has menjat llengua tu avui! Mira a mi també em fa ràbia veure com aquests macus s'autoerigeixen en «representants» i vanguarda dels moviments socials, les vedettes de barris coperatius i viles meravelloses, vale d'acord, però això no treu que tac-ti-ca-meeeent, em plantegi que votar-los sigui un mal menor igual que el Peret Peraire! I no em fotis la darrera croqueta, que te veo!!

—El Peret deia això que ell no creia en les CUP i que no el representaven però que igualment els votaria..., dones!

—T'has quedat sense croqueta capullo! Què merda vols dir amb: dones!

—Pos que des de que es va liar amb aquella que va a la llista de les CUP s'ha tornat un refor, jajaja!

—Jajajaja —riu la Joana—.

—No en sèrio jo penso que el vot tàctic és un clàssic del moviment llibertari, pensa en febrer del 36 o en l'11M.

—Va tia no comparis! Ara no tenim les presons plenes de presos i no han fotut cap bomba a Barajas!

—Ja, bueno, però no t'has de prendre el vot com una cosa tan important! És una tonteria votar o no votar oi?

—Sí, és una tonteria, però la mateixa quantitat d'importants motius que tens per votar els tens per no votar!

—A més, Miquelot, molts dels seus membres vénen dels moviments socials de base, mira els caps de llista..., i algun d'ells hem consta que s'ho curra de veritat en altres lluites, algunes fins i tot llibertàries! El candidat per Tarragona crec que és molt bon tio!

—No dic pas que no! Però és que el tema no va d'això. Alguns deuen tenir ganes de ser la primera dama del paral·lel i altres deuen ferho per una equivocada responsabilitat, qui sap!, poc m'importa de veritat.

—D'altra banda, el mateix Pere em dèia que estava fart de picar pedra i veure pocs resultats. Ja saps que és un iaio de quaranta anys! Diu que porta vint militant i que la barricada anarquista poques alegries li ha donat. Què no canviavem res! I que ve, que potser en això es podia guanyar, es podía ficar algú al Parlament...

—Calla, calla! Com si ficar algú al Parlament servirs per canviar res! O per guanyar alguna cosa! Au va! No fotem!

—Bé Miquel has de reconèixer que l'organització anarquista porta dècades de fracassos consequtius. Parlo d'anarquisme, perquè dels anarcosindicats millor ni parlarne! L'organització formal ha acabat sent la religió de les sigles i la informalitat s'ha confos per una mena d'individualisme liberal egoista radical...

—No et dic que no Joana, és cert, però això no es soluciona apostant per les institucions, alrevés, l'aposta electoralista acaba d'enterrar el fràgil moviment llibertari.

—Que fots Miquel! Deixa de donar la tabarra a la meva germana! No té cap culpa que no lliguis ni per error!

—Goita ja arriba el fenòmenu de l'Oriol! Ja saps que t'ha germana s'ha fet de les CUP?!

—Calla imbécil, jo no m'he fet de res!

—Parlàvem del vot tàctic, saps germanet?

—Ah molt bé, molt bé, doncs jo voto perquè us aixequeu de la taula i anem cap a l'assemblea de preparació de la Vaga, què us sembla?!

—Jo m'abstinc germanet!

—Jajaja, ara estem d'acord!

FORN DE PA COMA
c. del sol, 2
08241 Manresa
forncoma@gmail.com
t. 93 836 21 42

LA DROGUERIA
Pintures i decoració
Productes de restauració
Productes químics
Atenció especialitzada
C/ Jaume I, 13 - Manresa
Tel. 93 872 25 16
ladrogueria@ladrogueriamanresa.com

Forn Jorba
Mossèn Jacint Verdaguer, 46
Manresa
Tel. 93 873 13 50

KAMILOSETAS MUSKARIA
distribuïdora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas

terra d'escudella
www.tdk.cat
menú al migdia
carta de nit
taules d'embotits
amanides
patates braves
cerveses artesanes
cultura popular
exposicions
C/ Premià, 20 baixos, Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

Poesia

«Pensava que un fill és sempre un esqueix del teu cor capaç de viure, i créixer, i brostar pel seu compte. És, talment un tany de roser, una sarment de parra, o un brot de llorer capaços d'aferrar lluny de la soca»

Gabriel Janer Manila

LA FLOR DE DINS

No hi ha conjur.
Només el cos
tan ple de pell,
tan ple de pells,
tan ple de l'altre.
No hi ha conjur:
és una tarda.
La tarda nostra
amb tot obert
fins a l'estrella:
la tarda al vent,
la tarda a terra.

No hi ha miracle.
Només un tany
de rosa endins
que se'ns escapa
i que no tant.
No hi ha miracle:
és una flor.

La flor infinita
amb la flor eterna
i tant se val:
la flor de dins,
la flor més seva.

No hi ha després.
Només els dits
damunt la panxa
i que ara vinc,
que ara t'escolto.
No hi ha després:
és el delit.
L'ànima solta
i els sentits que
s'arremolinen:
delit de món,
delit de néixer.

Blanca Llum
agost 2012

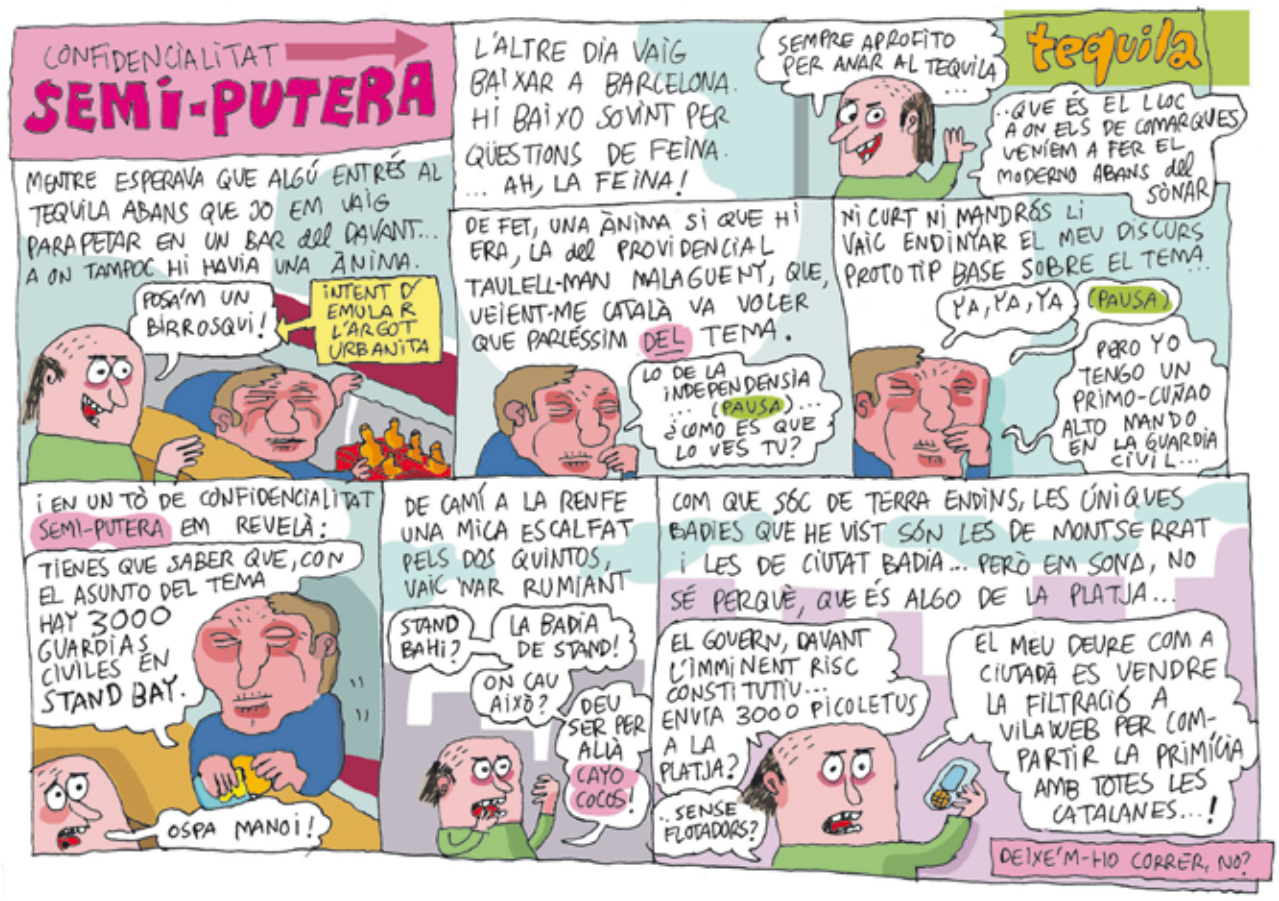

Subscriu-te al Pèsol Negre! Vols rebre el pèsol negre a casa? Vols col·laborar amb aquest projecte de premsa llibertària?

Nom i cognoms: .....

Adreça completa: .....

Adreça de correu electrònic: .....

Número de compte: .....

Indica la teva col·laboració anual:

☐ 10 euros // ☐ 30 euros // ☐ 60euros // ☐ 80 euros // __ euros

☐ No m'envieu la revista que ja l'agafo als comerços

Envia'ns aquesta butlleta degudament omplerta a: **Ateneu Columna Terra i Llibertat. C. del Balç 4, baixos esquerra - 08600 Berga**
O bé a: **info@pesolnegre.info**

HUBERT CATTEAU. *Una interpretació enigmàtica i apocalíptica de la vida, és el que transmeten els treballs sobre paper de Paul Katoe (tot i que per mi sempre serà l'Hubert). M'agrada parlar d'ell com l'artista nòmada de motxilla i Moleskine, sempre amb els bolígrafs preparats. Tot i treballar diversos formats i tècniques, és en la narrativa gràfica de les seves llibretes, on hi podem trobar el treball més essencial de Katoe. Cada pàgina és el reflex d'un pensament, d'una visió onírica, d'un somni, d'un record…la llibreta és el suport ideal per explicar la vida; en una pàgina en blanc neix el traç, i poc a poc creix, dubta, es desenvolupa… Cada nova etapa és una nova llibreta, una pista d'aterratge pel pensament, petita i portàtil. Les Moleskine del Paul Katoe són autèntics viatges, en elles s'hi pot olorar el cafè amb llet del matí, i entreveure aquella infància al Líban, l' adolescència francesa i una maduresa viscuda entre Catalunya i Alemanya. Les llibretes de Paul Katoe, en definitiva, són la manera més dinàmica i sensible de convertir en imatges un pensament inquiet que no para de moure's. (text:* EVA SOTO)

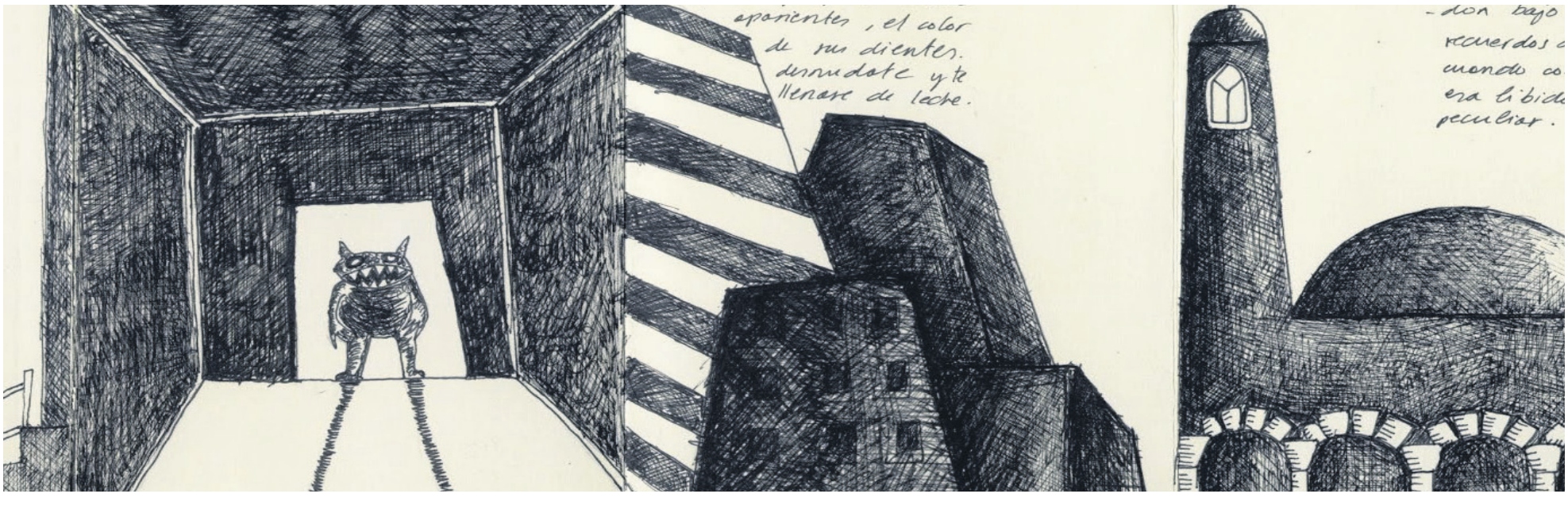

HUBERT CATTEAU. *Una interpretación enigmática y apocalíptica de la vida, es lo que transmiten los trabajos sobre papel de Paul Katoe (Hubert para mi). Me gusta hablar de el como artista nómada de mochila y Moleskine, siempre con los bolígrafos preparados. Aun que trabaja diversos formatos y técnicas, es en la narrativa gráfica de sus libretas, donde podemos encontrar el trabajo en esencia de Katoe. Cada página es el reflejo de un pensamiento, una visión onírica, un sueño, un recuerdo…*

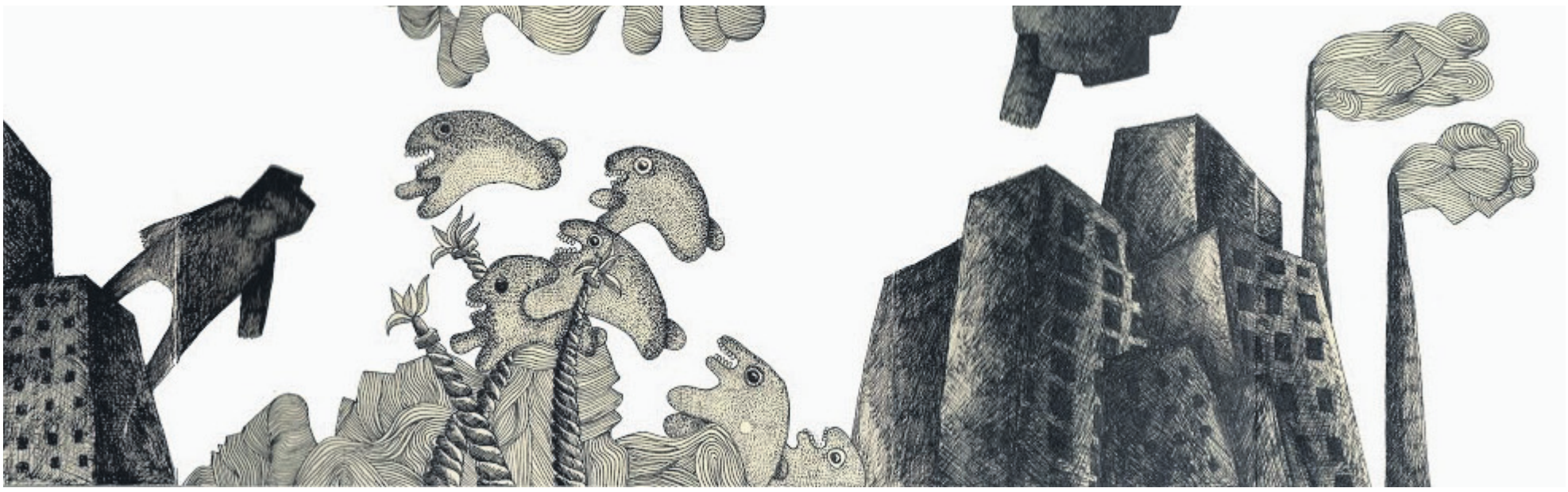

HUBERT CATTEAU. *Every new stage is a new notebook, a small and portable runway. Paul Katoe's Moleskine are authentic trips, where we can smell the morning white coffee aroma and glimpse that younghood in Liban, French adolescence and a maturity lived between Catalonia and Germany. Paul Katoe's notebooks, definitively, are the most dynamic and sensitive way to convert an unquiet thought in an image.*

facebook.com/paul.katoe

PARLEM AMB…

Manuel Fornés

Futbol i anarquia!

Illa, Pep i tu, Skuat i Txema
Costa Daurada, agost de 2012

Manuel Fornés va nèixer el 1930, fill d'una família treballadora, al barri de Can Tunis. De jove apassionat pel futbol i per l'anarquisme participarà dels grups d'acció de l'interior —dels maquis—, cau el 1949 com tants d'altres i passarà onze anys a la presó.

¿Tu padre era de la CNT?

Si era de la CNT, cometió para mí un error garrafal: abandonar a mi madre. Porque mi madre era muy católica, una circunstancia muy rara, mi padre era anarquista y mi madre católica. Mi padre se lío con otra mujer y abandonó la familia.

¿Tú seguiste a tu padre con la ideas?

Sí, pero no le seguí porqué lo conociera, porqué cuando se fue yo tenía seis meses, yo no tuve contacto con él realmente, hasta que un día vino a mi casa, cuando yo tenía quince o dieciséis años. Y vino porqué estaba preocupado de que yo no me liara con una hija suya y hubiera una desgracia. Bueno y luego cuando salió de la cárcel (estuvo preso desde el final de la guerra hasta 1947), había inventado un sistema para poder ajustar motores sin necesidad de tener que desmontarlos del todo. Pues me llevó a trabajar con él y ahí conocí la segunda parte, ahí fue donde comencé a sentir lo que era la anarquía, lo que era la CNT, a través de él. Yo hasta entonces me dedicaba a jugar a fútbol y era una promesa en el barrio.

Entonces empiezas a trabajar con tu padre y entras en las Juventudes Libertarias?

No, no, la entrada a las Juventudes fue diferente y antes que lo de mi padre, la entrada a las Juventudes fue porqué los chavales de mi barrio fundamos un equipo de fútbol. Hicimos el equipo y le pusimos tanto entusiasmo que los primeros partidos los ganábamos todos y claro, yo comencé a destacar, y en el fútbol conocí compañeros, que yo no sabía que eran compañeros, pero los diferenciaba de los demás por la forma de comportarse. La responsabilidad, la generosidad, el raciocinio, habían cosas que los distinguía de los demás y yo me fui acercando a ellos, hasta que me dijeron de empezar en las Juventudes y dije que sí. Con las Juventudes Libertarias íbamos a hacer propaganda, nada más.

¿Ellos terminaron más o menos mal?

No, no ese grupo siguió y la CNT del barrio también, de Can Tunis. Porqué cuando me detuvieron encontré allí a una persona del barrio que tenía fama de ser un choricete y nos vimos y aproveche para decirle: dile a mi madre que me han detenido. Y el chico le diría a mi madre, y mi madre le contaría a las vecinas, se corrió la voz y eso fue lo que les salvó...porqué sé que detuvieron a uno que era de la CNT, vieron que no tenia relación con los otros y lo soltaron. Porqué mi asunto, es que intenté hacer un grupo de acción, no pensábamos más que en eso. Cesar Saborit que murió dos o tres años después de mi detención pertenecía al Sindicato de Construcción, cómo otros de mi barrio, y a través de esa gente del sindicato yo contacté con Saborit y quería participar en movimiento de acción no sólo de propaganda. Mi vida, se iba desarrollando a dos niveles, el anarquismo y por otra parte el fútbol que me encantaba y estaba destacando, tal es así que se crearon en el barrio de las casas baratas tres equipos a parte del nuestro. Los comerciantes pusieron dinero para hacer un campo de fútbol, el día de la inauguración llaman a Manchón que jugaba entonces en Can Tunis y me llaman a mi también y a otro chico que jugaba en el Port, en fin gente de su equipo y gente de fuera para hacer un equipo fuerte, sólo me acuerdo de aquel partido porqué un pase que me dio Manchón con la izquierda, tal i como me venia le pegué y metí gol, sí, eso me llena de satisfacción, tanto que ya a la media parte dejé mi sitio para que otro siguiera jugando.

¿Y ese Manchón quién era?

¿Manchón? Jugaba en el Barça! extremo en el Barça! El famoso extremo que hizo con Kubala, Manchón la famosa canción del Serrat! Yo jugaba muy bien también, solo os diré que jugué una vez contra Manchón, porqué él pertenecía a Can Tunis y yo tenía tanta fuerza, era tan vigoroso que jugaba los domingos dos veces, por la mañana con el segundo equipo para reforzarlo.

¿Cómo fue el paso de llevar una actividad de propaganda a dar el paso a la lucha armada?

Porqué, yo quería participar en algo más fuerte, yo le decía a los compañeros y este que os he contado que era de la CNT de Construcción, me presentó a Saborit. Después de hablar un rato con él y verme y tal me citó para otra ocasión, me volvió a ver y entonces me dijo que podía coger un sitio con los maños. Los maños era un grupo de acción conocido y tenían que bajar al año siguiente. Al poco tiempo tres o cuatro meses, me presenta a los maños hablo con ellos estamos charlando y quedamos de acuerdo con que el año siguiente estoy con ellos, pero entre tanto se calló un grupo que habían bajado de Francia y tuvieron un tropezón en la frontera entonces hirieron a uno. Nos pidió si podíamos aportar o no un habitáculo para dormir y al menos estar ahí hasta el día siguiente porqué llegaron de noche y yo dije de acuerdo y metí a uno de ellos en mi casa y otro...

En qué acciones participaste?

En el atraco al mueblé la Casita Blanca. Me dieron el arma allí, yo me quedé en la puerta, no la utilicé. Me quedó en la puerta y me entraba una risa cuando los veía muertos de miedo, yo no tenía miedo pero claro, también es la inconsciencia de la edad, lo que pasó es que cogimos a mucha gente que estaban allí y les quitaron el dinero.

Tú caes en octubre del 49. ¿Cómo fue vuestra caída?

Yo en aquellos momentos acababa de cumplir 19 años, era un crío. Yo nunca había tenido un arma en las manos y sin embargo pues tenía que decir que la había tenido en la mano y que me la habían quitado después. Con mi grupo no cayó Busquets, ni Saborit. De mi grupo murió en la caída Martínez que lo machacaron en la calle, a mi no me mataron porqué no llevaba armas encima.

¿En el expediente de que más te acusan?

De ser un responsable de la Junta Superior, que decían ellos, de la CNT de Barcelona y por eso me condenan a 30 años. No era cierto. Yo caigo a raíz de la declaración de Saborit, según me contó él. Primero pasemos 40 días en la Vía Laietana, oía hablar a los compañeros y nos comunicábamos porque nos metieron en una celda individual a cada uno, solo uno en cada celda y entonces oí a los compañeros decir, que nos hacían un consejo de guerra sumarísimo de urgencia y que nos iban a fusilar, me entró tal desesperación que...(tosseig) que estuve al menos día y medio fumando sin parar.

¿Y eso por desesperación?

El ver que se acababa la vida y que no podía hacer nada y que no encuentras explicación para todo lo que te rodea, en absoluto, buscas una explicación lógica y no la hay. Luego nos llevan a la modelo. En el 52 fusilan a mis compañeros y ya nos para San Miguel de los Reyes, en Valencia.

¿Esos momentos como se viven?

Mucha tensión, mucha tensión, mucha tensión lo que supimos de todos ellos es que murieron bien, que no hubo escenas al revés de confirmación de sus ideas, en todos los casos sobretodo Pedro Adrover, murió como un héroe desde luego.

¿Caíste antes que Busquets?

Si. Yo a Busquets lo conocí en San Miguel de los Reyes, en Valencia. Allí, me buscaron un trabajo como administración interior responsable de los expedientes de libertad condicional, lo que hice… (riu) siempre había una condena pendiente porque valía cualquier cosa para que te la quitaran i si durante un tiempo te comportas bien, no hay ninguna sanción y ninguna advertencia en el expediente te pueden conceder otra vez la libertad, libertad condicional, y eso lo concedían la Dirección General de Prisiones, no el juzgado, y claro yo tenía que llevar varios expedientes por lo tanto más de una vez había cogido el expediente y "raasss" y le había quitado una hoja entera.

¿Luego te llevaron a Burgos, cuanto tiempo estuviste allí?

En Burgos estuve dos o tres años, la composición del penal en aquellos momentos era un 90% de comunistas, estaban los comunistas de toda España allí, unos dos mil y luego estábamos los compañeros y también los chorizos. para San Miguel de los Reyes, en Valencia.

Sales de la prisión en el sesenta y te quedas en España. ¿Desde su salida de prisión hasta ahora, ha tenido relación con el movimiento libertario, has mantenido contactos?

Cuando salí no me fiaba ni de mi madre, te diré que cuando a mi Saborit me presenta a los Maños me presenta a tres personas que yo no conocía que conocí en aquel momento que estuvimos hablando y ya quedamos para el año siguiente, bueno pues cuando me detuvieron juraría que a uno de ellos lo vi pasar por el pasillo como policía.

¿Que puede aportar el anarquismo hoy en día?

Pues mucho, primero poner en duda todo, eso ya es un gran adelanto. Para construir algo primero hay que dejar bien sentadas la base que has de construir. Además falta sensatez y generosidad, y esas dos cosas las tenía la CNT.